COLEGIUL NAȚIONAL

"GHEORGHE ȘINCAI"

COLAJ

Numărul 1

Iunie, 2019

LITTERIS ET PIETATI SACRUM

COLEGIUL NAȚIONAL
”GHEORGHE ȘINCAI”

COLAJ

Numărul 1
Iunie, 2019
Cluj-Napoca

COLAJ - *Revista Colegiului Național "Gheorghe Șincai" Cluj-Napoca*
- Profil cultural-artistic și științific
- An școlar: 2018-2019

ECHIPA DE REDACȚIE:

Coordonatori:

prof. dr. Daniela FILIP
prof. Dorina KUDOR
prof. bibl. Adriana DRAIMAN
prof. dr. Cornel COSTEA

Concept site revistă: Hans JOHREND, XI D

Galerie foto: Imagini preluate de pe internet

Director: prof. dr. Alexandru DUDĂU
Director adjunct: prof. Daniela CIOARĂ-BENEA

Autorii își asumă întreaga responsabilitate în ceea ce privește respectarea legislației în domeniul drepturilor de autor.

Adresa redacției:
Colegiul Național „Gheorghe Șincai"
Str. Avram Iancu, Nr. 33
Cluj-Napoca, jud. Cluj
Email: redactie.sincai@gmail.com
www. http://www.sincaicj.ro/

CUPRINS

Cuvânt înainte – prof. dr. Alexandru DUDĂU / 5

Din lumea lui ... *De ce? / 11*

Încălzirea globală afectează planeta – Cristina BOZEȘAN, IX B
Reciclăm și învățăm – Tania SĂLCUDEAN, Mara PETEAN, Ștefan HĂRĂSTĂȘAN, Andreea BARABOI și Maria GIURGIU (VI B)

Atelierul de povești și alte forme de magie / 15

Familia mea – un spectacol cotidian – Adrian BUMBAR, VI B
Circul American – Vegas VIMAN, VI B
De unde vine omul de zăpadă – Andrei CRACEA, VI A
Drumul lui Oscar – Luca COTOI*, VI A*
Prima lecție de călărie – Luca COTOI, VI A
Insula – Leea MIRON, VI A
Fabrica de zăpadă – Gloria CHIFOR, VI A
The Flowers of the Soul – Alexandru DRĂGUȘANU, VII B
The Blacksmith – Iulian TEUTIȘAN, VII A
The Girl from the Space – Alexandru DRĂGUȘANU, VII B

Adolescența – jurnalul metamorfozelor / 23

Nicholas Fitzpatrick – Oana CÂMPEAN*,* XB
A Sense of Purpose – Beatrice ZEIC-CRIȘAN*,* XI C
The Tatoo – Beatrice ZEIC-CRIȘAN, XI *C*
On n'est pas sérieux quand on a dix-sept ans … - Alexiana CÂMPEAN, XI C
Quand on a dix-sept ans – Sabin RĂDULESCU, XI C
Nictofobia existențe –Ioana BOGOS, XI B

Ecouri lirice / 30

Poveste – prof. Ionela TĂMAȘ
Floare de busuioc – prof. Ionela TĂMAȘ
Să numărăm – Roberta VASILESCU, IX B

Doar nasturii – Roberta VASILESCU, IX B
Ce e mai firav decât un fir de iarbă? – Patricia DAN, IX B
Umbra ta – Patricia DAN, IX B
Frunzele pe arbori toamna – Erin CHIRA, IX B
Sub acoperire – Erin CHIRA, IX B
Mama mea – Matei BARBU, VI B
Rough juicy juice – Dorothea GHIȚEA, X C
Heart Owners – Dorothea GHIȚEA, X C
Afloat – Roberta VASILESCU, IX B
Mixed feelings – Roberta VASILESCU, IX B

Quo Vadis? / 36

Prețul ”aurului negru” sau despre o limbă dispărută – Alexandra DAVID, IX C

Sinergia artelor / 39

Cenaclul „Ion Moldoveanu”– prof. dr. Cornel COSTEA
Ce mai poți face cu un smartphone*?* – prof. Dorina KUDOR

Interviuri / 42

Luminița Cuna - șincaista „pripășită” în Amazon, interviu realizat de prof. Dana Filip

Răsfoiri – cronică de carte, teatru și film / 47

Cea mai frumoasă carte din lume și alte povestiri – prof. Dorina KUDOR

Cuvânt înainte

Director,
prof. dr. Alexandru DUDĂU

O viziune și o misiune deschise spre valorile universale

Colegiul Național „Gheorghe Șincai" este unul dintre cele mai vechi licee din Transilvania; el își împletește istoria cu cea a orașului Cluj-Napoca. Cu origini în vechea școală săsească de la începutul secolului al XVI-lea și, ulterior, în Colegiul Reformat, liceul nostru funcționează aproape neîntrerupt, începând cu anul 1902, în clădirea de pe strada Avram Iancu nr. 33, pe frontispiciul căreia se poate citi și azi inscripția de inaugurare, un simbol al educației devenit blazon al școlii: *Litteris et pietati sacrum* – „loc sacru pentru cultură și respect".

Între anii 1919 și 1959, precum alte școli din Cluj supuse intemperiilor istoriei, colegiul șincaist suferă transformări succesive de denumiri, dar nu și de vocație: Școala Civilă de Stat Cluj (Liceul Român) devine Liceul „Dr. C. Angelescu", Liceul Român nr. 2. de Băieți, apoi Școala Medie „Gheorghe Șincai", care funcționa alături de Școala Medie „Ady Endre".

În perioada 1959-1977, prin fuziunea celor două licee se creează Liceul nr. 1 „Ady-Șincai", numit, începând cu anul 1977, Liceul de Filologie-Istorie „Ady-Șincai".

Din 1990, Liceul Teoretic „Ghe. Șincai" își continuă drumul printre cele mai respectate școli ale acestei părți a Transilvaniei, pentru ca în anul 2018 să primească din partea Ministerului Educației Naționale, în urma recunoașterii îndelungatului său parcurs în elita învățământului românesc, titlul de Colegiu Național.

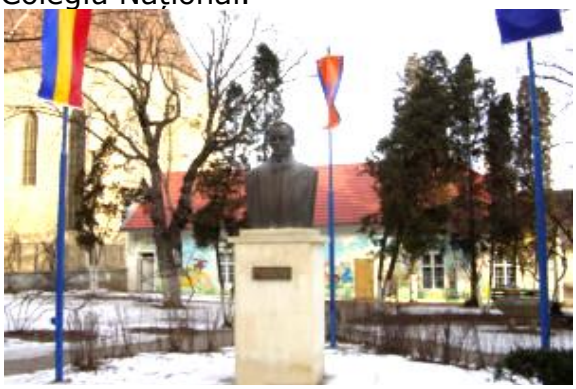

Din 1971, școala șincaistă devine primul liceu din Transilvania cu program de studiu intensiv, iar apoi bilingv. Și astăzi colegiul nostru rămâne singurul liceu transilvănean care are program bilingv (română – engleză) la toate specializările liceale, de la ambele profiluri (real-uman).

Cu mult înaintea spiritului vremii, liceenii de la „Șincai" beneficiau de un program de studiu menit să le deschidă orizontul lumii libere, civilizate, aspect care a rămas și în prezent definitoriu pentru valorile asumate de școala noastră.

Pe urmele mentorului său, cărturarul iluminist Gheorghe Șincai, spirit profund științific, critic și revoluționar în același timp, cu o imensă deschidere față de cultura autentică, misiunea școlii este de a forma nu doar oameni valoroși din punct de vedere cognitiv, afectiv și moral, ci și cetățeni responsabili, plămădiți în adevăr și spiritul legii, care să-și poată defini rolul în comunitatea locală și să se integreze cu succes în cea europeană. Generații întregi de absolvenți au luat calea studiilor academice, iar nu puțini dintre ei studiază în străinătate, la universități de prestigiu. Acest lucru nu ar fi posibil în absența unei viziuni care să aibă în centru acea școală la care visa și patronul spiritual al liceului, în care valorile esențiale sunt: dragostea față de cunoașterea autentică, deschiderea culturală, gândirea critică, rigoarea, performanța, onestitatea intelectuală și morală, generozitatea.

Pe aceste modele se clădește azi **spiritul șincaist**, un spirit al viitorului.

Infrastructură

Colegiul nostru dispune de două clădiri principale (una pentru ciclul primar, alta pentru cel gimnazial și liceal), cu 48 de săli de clasă, două săli multimedia (în care se lucrează la anumite ore pe platforma educațională Moodle România, cu lecții digitalizate), un cabinet psihologic, șase laboratoare, o bibliotecă, două săli de sport, două terenuri de sport, un teren de baschet, două cabinete medicale, o capelă. Sălile de clasă au dotări moderne, cu mobilier modular și videoproiectoare.

Oferta educațională

Pentru anul școlar 2019-2020, Colegiul Național „Gheorghe Șincai” își întâmpină viitorii absolvenți cu trei clase pregătitoare (cu opțional de limba engleză, acolo unde planul-cadru

național de învățământ permite) și două clase a V-a.

La gimnaziu, toate clasele au program de studiu intensiv al limbii engleze, ceea ce presupune două ore suplimentare pe săptămână alocate disciplinei amintite, ore concentrate pe obținerea de către elevii noștri a unor certificate de limbă recunoscute la nivel internațional, cu punctaje superioare celor obișnuite pentru vârsta lor.

La ciclul liceal, cele patru clase a IX-a se caracterizează prin **diversitate de opțiuni**, propunând trei trasee diferite: o clasă de filologie, bilingv – engleză, două clase de științe sociale, bilingv – engleză și o clasă de matematică-informatică, bilingv – engleză.

Performanțe actuale

Timp de 10 ani consecutiv, colegiul șincaist a avut o rată de promovare de 100% la examenul de bacalaureat, fiind, din acest punct de vedere, un caz unic la nivelul județului. La finalul anului școlar precedent (2017-2018), absolvenții de clasa a VIII-a au ocupat la nivel județean locul II ca medie la evaluarea națională, în clasamentul școlilor publice, iar absolvenții clasei a XII-a, locul III la examenul de bacalaureat (media 9,04).

Demn de remarcat este faptul că absolvenții de liceu de anul trecut au avut cel mai mare indice de progres din județ, calculat ca diferență între evaluările externe (independente de școală) de intrare în liceu (evaluarea națională de la finalul clasei a VIII-a) și de ieșire (examenul de bacalaureat). 67 dintre absolvenți au obținut în clasa a XI-a sau a XII-a certificate Cambridge Advanced la nivele superioare (C1 și C2), iar 48, certificate ECDL – atestarea, recunoscută la nivel european, a competențelor digitale.

În ceea ce privește distincțiile obținute la olimpiadele și concursurile școlare naționale din calendarul oficial al Ministerului Educației, elevii noștri s-au clasat în anul școlar precedent printre primii la nivel județean. Pe plan național, în acest școlar ne mândrim cu doi elevi în loturile restrânse ale României pentru olimpiadele internaționale, două premii I, un premiu II, un premiu III, șase mențiuni și un premiu special, ca să numim doar distincțiile câștigate până acum la olimpiadele naționale, dar urmează și alte competiții la care suntem convinși că elevii noștri își vor proba cu succes competențele.

Educație extracurriculară

Spiritul șincaist nu poate fi îngrădit de constrângerile unui model educațional unic, de aceea proiectele și parteneriatele extrașcolare ale colegiului nostru urmăresc dezvoltarea unei educații complementare, absolut necesară pentru dezvoltarea armonioasă a conștiinței de sine, a personalității și responsabilității viitorului adult.

Selectăm aici unele dintre proiectele de impact ale colegiului, derulate în anul școlar precedent și în cel curent: proiectul european Eumoschool, în programul Erasmus+ – didactica emoțiilor; ● proiecte eTwinning – lecții/ proiecte online la limba engleză, în parteneriat cu școli europene; ● clubul județean de dezbateri, în parteneriat cu Asociația Română de Dezbatere, Oratorie și Retorică (ARDOR) – liceul este centru-resursă (spațiu, meciuri demonstrative, formatori) pentru liceenii din județ care participă la activitățile clubului; ● Știm ce ne înconjoară? – proiect coordonat de profesori ai colegiului și finanțat de Consiliul Județean Cluj (educație pentru sănătate și cunoașterea mediului); ● Asociația Magistraților din România – educație juridică; ● Autoritatea pentru Supraveghere Financiară (ASF) București – educație financiară (colegiul șincaist este una dintre școlile-pilot la nivel național); ● Desant scriitoricesc – în cadrul Festivalului național de literatură (an de an elevii colegiului se întâlnesc într-un cadru informal cu ilustre personalități ale României din domeniul literaturii și publicisticii); ● parteneriate cu UBB Cluj-Napoca, UTCN, UMF, precum și cu asociațiile studențești din mediul academic – proiecte variate: practica pedagogică a studenților, prezentarea ofertei educaționale, voluntariat etc.; ● Fundația Humanitas – concursul național Humanitas în licee, o veritabilă olimpiadă de lectură (în acest an școlar, elevii colegiului au obținut locul III național, devansând 37 de echipe de la cele mai prestigioase licee din țară); ● Fundația LEADERS București – orientare vocațională; ● parteneriate culturale cu Federația Fabrica de Pensule, Asociația ColectivA, EducaTIFF, Centrul Cultural German, Centrul Cultural Francez – programe interactive de educație teatrală și cinematografică, educație culturală; Cenaclul „Ion Moldoveanu”; ● numeroase programe de voluntariat.

Performeri – de odinioară, de azi, de mâine...

Sub îndrumarea unor profesori valoroși, dintre care amintim, spre exemplu, pe academicianul de mai târziu Constantin Daicoviciu, șincaiștii s-au remarcat în cele mai diverse domenii de activitate, astfel încât numele colegiului a rămas legat de personalități importante ale vieții academice și culturale de aici și din Europa

Doar câteva exemple: prof. univ. dr. Hannelore (Hannah) Monyer – academician, Universitatea din Heidelberg, director al Departamentului de neurobiologie clinică, Spitalul universitar Heidelberg (Germania); prof. univ. dr. Mircea Miclea, psiholog, Universitatea „Babeș-Bolyai”, ministru al Educației Naționale; prof. univ. dr. Ioana Both, istoric și critic literar, publicist, prodecan al Facultății de Litere, Universitatea „Babeș-Bolyai”; Alexandru Fărcaș – jurist, diplomat, om politic, ministru al Integrării Europene; conferențiar Claudia Șerban, Université Toulouse Jean Jaurès (Franța), Departamentul de Filosofie (medaliată cu argint, ca elevă, la Olimpiada internațională de filosofie); Emil Boc – jurist, om politic, prim-ministru; prof. univ. dr. Marius Șopterean, regizor, critic de film, șef al Catedrei de regie de film și televiziune, Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică București; Marius Bodochi – actor, Teatrul Național „I. L. Caragiale”, București; Ion Mureșan – poet laureat cu multiple premii naționale și internaționale, membru al Uniunii Scriitorilor din România; Mircea Fernea – informatician, cercetător științific I, fost director al Institutului pentru Tehnică de Calcul (actualul Institut de Calcul „Tiberiu Popoviciu” al Academiei Române), Cluj-Napoca.

„Șincai” rămâne o pepinieră și pentru performerii de mâine. Dintre absolvenții de anul trecut, 97,43% (114 din 118) au fost **admiși în prima sesiune de admitere la universități de stat**, iar aproape 80% au fost admiși pe locuri bugetate, la specializările (în ordinea numărului de absolvenți care au optat pentru domeniile enumerate): drept/ științe juridice, științe economice, litere (filologie), IT/ robotică, psihologie, medicină/ farmacie, inginerie, arhitectură, teatru/ cinematografie, istorie, filosofie, sociologie, arte plastice, medicină veterinară. Paisprezece absolvenți din această promoție au fost admiși la studii la prestigioase universități din Marea Britanie și Suedia.

De ce să optați pentru „Șincai”?

Pentru că atunci când căutăm performanța, nu uităm de simpla competență. Pentru că avem în centrul activității noastre valoarea, înțeleasă

nu ca modă sau glorie, ci ca instrument cognitiv, afectiv și moral care să-i ghideze pe elevii noștri atât în viața școlară, cât și în cea personală.

Pentru că respectăm pluralitatea de opinii și de cariere. Pentru că nu încercăm să controlăm viitorul, ci să-l creăm cu atenție și responsabilitate, prin cultivarea cunoașterii, a valorilor și a adevărului. Pentru că elevii noștri sunt importanți nu pentru ceea ce ar vrea cei din jur să fie, ci pentru ceea ce sunt și pot deveni.

Din lumea lui...

DE CE?

Încălzirea globală afectează planeta

Cristina BOZEȘAN, IX B

Ce este încălzirea globală?

Termenul de încălzire globală se referă la creșterea temperaturilor medii atmosferice din apropierea solului sau apei.

Istoria planetei consemnează că au existat cicluri de creștereși de scădere a temperaturilor medii, lungi perioade existând glaciațuni.În ultima jumătate de milion de ani,planeta a trecut prin 7 perioade glaciare, iar acum 7000 de ani a intrat într-o perioadă de încălzire. Fenomenul încălzirii globale a început să îngrijoreze începând cu anii `60 ai secolului trecut,în urma dezvoltării industriale masive, asociată cu creșterea concentrației gazelor cu efect de seră. În ultimele două decenii, fenomenul s-a accentuat, temperatura medie anuală crescând constant, ceea ce indică o tendință de încălzire continuă a planetei în secolul 21.

Care sunt cauzele încălzirii globale?

Dacă asupra tendinței de încălzire a planetei părerile oamenilor de știință sunt convergente în a recunoaște existența fenomenului,în ceea ce privește cauzele, nu există o unanimitate. Pământul se poate încălzi și din cauze naturale, fapt atestat științific de cercetători, de exemplu prin prelevarea de probe din calota glaciară din Antarctica, prin care s-a stabilit evoluția temperaturii atmosferice până în urmă cu 700.000 de ani.Majoritatea covârșitoare a cercetătorilor din domeniu este de părere că încălzire globală se datorează, pentru cea de-a doua jumătate a secolului 20, activității umane,în principal deversării unei cantități uriașe de dioxid de carbon în atmosferă. Atmosfera Pământului creează un efect de seră,care este un fenomen natural prin care radiația solară este reținută. Dioxidul de carbonși alte gaze eliminate în atmosferă de activitatea umană produc creșterea temperaturilor prin accentuarea efectului de seră,aceste gaze fiind ca o plapumă ce acoperă Pământul.

Care sunt cele mai grave efecte ale încălzirii globale?

Creșterea temperaturii medii atmosferice are multiple efecte.Cel mai evident efect constatat prin măsurători șiinșifice este cel al topirii ghețarilor, inclusiv a calotei glaciare din Antarctica. Se creează un efect de domino, deoarece topirea ghețurilor duce la creșterea nivelului Oceanului Planetar.Aceasta înseamnă că vaste porțiuni de uscat vor fi înghițite de ape, populația din zona litorală fiind grav afectată. Un efect interesant al topirii ghețarilor este crearea unor culoare de navigație în zona Oceanului Arctic, a cărui suprafață descrește an de an. Creșterea temperaturii atmosferice face ca zonele în care Pământul este înghețat (*permafrost*) din regiunea polară sau din munții înalți, circa 20-25% din suprafața de uscat a

Pământului, să se dezgheț, acest lucru crescând semnificativ cantitatea de dioxid de carbonși de metan eliberate în atmosferă, cu riscul de a se accentua și mai mult efectul de seră. Dezgheța Pământului a permis cercetătorilor descoperirea în Siberia a unui mamut care a trăit acum mai bine de 10.000 de ani.

Un alt efect deosebit de periculos este cel al deșertificării,extinderea deșerturilor existente acum, cum ar fi: Sahara în Africa sau Gobi în Asia fiind deja constatate și măsurate de cercetători. Secetele prelungite creează noi teritorii deșertice, sudul Europei fiind direct vizat de acest pericol.

Pe de altă parte,încălzirea globală conduce la creșterea numărului de uragane, de taifunuri sau de ploi torențiale, care duc la inundații.

În general, fenomenele meteorologice extreme s-au înmulțit: recordul de temperaturi minime sau maxime doborâte an de an,inundații catastrofale, secete fără precedent. Efectele încălzirii globale se manifestă și asupra florei și faunei, multe specii fiind în pericol de dispariție. Spre exemplu, cei mai amenințați de dispariție sunt: pinguinii, urșii polari, urangutanii, tigrii și balenele.

Poate fi oprit acest fenomen?

Este greu de estimat dacă fenomenul poate fi oprit. Cu siguranță, însă, poate fi încetinit, iar omul are un rol esențial prin schimbarea atitudinii sale fațăde mediu.Primul pas făcut de factorii politici de decizie,în vederea reducerii emisilor de gaze cu efect de seră,a fost protocolul de la Kyoto din 1997. Acest proiect a fost urmat de acordul de la Paris din 2015.Statele s-au angajat să reducă emisiile poluante și să stimuleze energiile verzi. Dependența de combustibilii fosili (petrol, cărbuni, gaze naturale) este greu de

înlocuit. Cu toate acestea,în ultimul deceniu, producția de energie bazată pe centrale eoliene sau panouri solare a luat un avânt încurajator. Producătorii de automobile s-au orientat și ei spre motoare mai puțin poluante. Din păcate, pașii pe care omenirea îi face în direcția opririi încălzirii globale sunt insuficienți. Pentru ca lupta cu acest fenomen să aibă succes este necesar ca fiecare dintre noi să conștientizeze că poate face ceva în acest sens, spre exemplu: colectarea selectivă în scopul reciclării ambalajelor, înlocuirea corpurilor de ilumat cu unele mai puțin consumatoare de energie sau folosirea bicicletelor ca mijloc de transport.

Încălzirea globală ne va afecta viețile pe termen lung, dar stăîn puterea noastră să facem reversibil acest fenomen și să lăsăm generațiilor care vor veni după noi o planetăîn care oamenii și natura să poată convieți armonios.

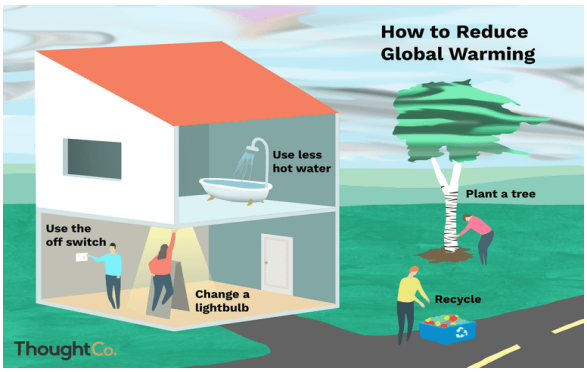

Reciclăm și învățăm

Aceste proiecte au fost realizate la inițiativa doamnei profesoare Camelia Topan, care ne-a sugerat tema: *Reciclarea*, iar noi, elevi din clasa a VI-a B, am decis să ne implicăm.

Tania SĂLCUDEAN și Mara PETEAN, VI B

Noi am creat proiectele intitulate: *Zâna*, *Balerina* și *Reciclează-Colorează*. Materialele necesare pentru *Zâna* au fost niște nasturi albi și albaștri și o foaie colorată. Pentru *Balerina* am folosit nasturi albaștri, diferite nuanțe de sclipici și o foaie colorată, iar pentru *Reciclează-Colorează* a fost nevoie de nasturi de diferite culori și forme, mai multe foicolorate și o foaie neagră. Sperăm că am reușit, cu ajutorul proiectelor noastre, să înțelegem mai profund ideea de reciclare și vă îndemnăm, dragi colegi, să vă implicațiși voi!

Ștefan HĂRĂSTĂȘAN, VI B

Consider că reciclarea este o activitate de care orice om ar trebui să țină cont, de unde și ideea acestui proiect. Am utilizat, drept materiale reciclabile, carton și bandă adezivă,

realizând un joc de cuvinte *3 RE* cu îndemnuri pentru fiecare copil. Am lipit imagini cu containere de reciclare și semnele lor convenționale. Prin proiectul de față, am ilustrat, prin intermediul imaginii, esențialul, îndemnându-i pe toți oamenii să fie mai atenți la cei 3 RE.

Andreea BARABOI, VI B

În această planșă, am ales să reciclez: bețișoare de înghețată și șervețele. Din șervețele am decupat forma unor petale de flori pentru a le așeza pe foaie, iar din bețisoare am făcut ghiveciul, rupându-le în două sau în mai multe bucăți. Am ales să reciclez cele două elemente pentru a aduce în prim-plan primăvara.

Maria GIURGIU, VI B

Mi-a plăcut această temă (reciclarea), deoarece, în ziua de azi, există tot mai multă poluare, iar această situație ar trebui remediată pentru a salva mediul. Prin proiectul meu, am realizat o analiza comparativă a mediului în care trăim. Materialele folosite au fost: nasturi, lipici, hârtie si creioane colorate. Sper ca, în viitor, să plantăm mai mulți copaci și să facem lumea mai bună.

Coordonator:
Camelia TOPAN –
profesor de educație tehnologică

ATELIERUL DE POVEȘTI și alte forme de magie

Familia mea – un spectacol cotidian

Adrian BUMBAR, VI B

Membrii familiei mele sunt: mama, tata, eu și fratele meu, Alex. Fiecare membru al familiei mele este special în felul lui, datorită trăsăturilor sale specifice.

Tata este capul familiei, el muncește foarte mult, este amuzant și este un bun jucător de fotbal. Mama este sufletul familiei, pentru că este iubitoare, harnică și are grijă de toate. Alex este mezinul familiei, el este cel mai energic dintre noi toți. De asemenea, el este enervant, dar și iubitor în același timp. Alex este răsfățat și nu acceptă ca lumea să nu-i facă pe plac. Într-o zi, eu, mami și Alex am fost la magazin și ne-am cumpărat fiecare câte ceva. Când am ajuns acasă, Alex și-a mâncat porția sa și a început să plângă după porția mea. Ca să-l calmăm, trebuia să cedez porția mea.

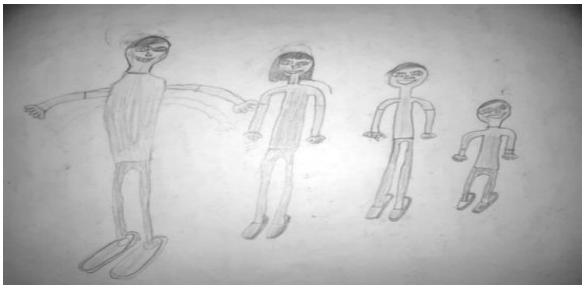

Familia mea este unică, chiar dacă uneori apar unele neînțelegeri, tot suntem fericiți unii cu alții.

Circul American

Vegas Raul VIMAN, VI B

Circul American este cel mai interesant dintre toate. Poate vă gândiți de ce este cel mai interesant circ. O să vă spun în cele ce urmează.

La Circul American este un om care mănânca săbii de trei ori pe zi și mai este ursul care a învățat carte și se laudă la toată lumea că știe carte.

Într-o zi, când omul care mânca săbii era pe scenă, un copil l-a întrebat dacă s-a îngrășat mâncând săbii. El a zis că s-a îngrășat, dar când își pune mâna pe burtă, burta este foarte tare, ca și cum ar avea pătrățele. Toți spectatorii au început să râdă. După ce termină de mâncat săbiile, veni ursul pe scenă, care începusă citească poezii de Mihai Eminescu. Uneori, ursul se mai încurca, dar e de înțeles, pentru un urs.

Asta este tot ce vă pot dezvălui despre Circul American, pentru că directorul circului nu m-a lăsat să fac alte dezvăluiri, deoarece trebuie să aflați singuri celelalte personaje.

De unde vine omul de zăpadă
Andrei CRACEA, VI A

La marginea unui orășel, se afla o grădină zoologică, micuțăși ea. Oamenii locului o îndrăgeau și o vizitau des, însoțiți de copiii lor.

Multe animale trăiau liniștite și fericite aici. Leii fioroși cu coama mare se înțelegeau bine cu zebrele, șerpii cu porcușorii de Guineea, iar în apa micului lac, crocodilii înotau împreună cu peștii și cu rațele. Singurul nefericit era un mic pinguin, care nu-și găsea prieteni. Toate animalele încercau să-l ajute, să-l înveselească, copiiiîi aduceau înghețată, dar degeaba. Problema lui era căldura, nu suporta canicula, care pentru celelalte animale era o plăcere. Directorul grădinii zoologice a încercat totul, de la a-i monta un ventilator, până la a-i pune o poză cu un ghețar pe perete.

Pentru că micul pinguin era din ce în ce mai trist, consiliul orașului a hotărât să pună mână de la mânăși să-l trimită cu primul vapor la Polul Sud, unde să trăiască fericit printre semenii săi.

Și astfel a ajuns eroul nostru la Polul Sud. Ce bucurie pe el! Văzând zăpada, a început sățopăie de fericire și să se dea pe derdeluș. Zâmbetul i-a revenit și și-a făcut mulți prieteni pinguini.

Zilele treceau, și pe măsură ce treceau, un nou sentiment apărea, care îi umbrea fericirea. Acesta era dorul, dorul de oameni. Micului pinguin îi lipseau mult oamenii care l-au crescut, de la grădina zoologică. Și ce s-a gândit el? Vazând atâta zăpadă în jur, s-a apucat să facă un bulgăre din zăpadă pe care l-a rostogolit, făcându-l mare. Apoi a făcut unul și mai mare. Apoi unul și mai mare! Cu ajutorul fraților săi pinguinii, a așezat bulgării unul peste altul și, strângând mai multe pietre negre din apă, au făcut ochi, nas, gură, nasturi, iar cu ajutorul unor crengi, au improvizat niște mâini. GATA! Pinguinii aveau un om... un om de zăpadă!!

Astfel a apărut primul om de zăpadă. Nu așa cum îl știm noi, azi, cu nas portocaliu de morcov și cu o mătură, dar totuși un om de zăpadă!

Drumul lui Oscar
Luca COTOI, VI A

Într-un sat uitat de lume, era o casă veche, în care locuise cu ani în urmă pădurarul acelui ținut. După plecarea lui, au venit oaspeți de seamă și au dat o mână de ajutor, nimicind insectele, broaștele, șerpii etc. Era o familie numeroasă de berze, care aveau pui de toate mărimile. Erau vesele și jucăușe și umpleau locul.

Timpul a trecut, a zburat parcă și au venit dimineți răcoroase. Cei vârstnici din familieștiau că vine toamna. Ei

întârziau plecarea, tocmai pentru că era un pui mic și nepregătit pentru lunga călătorie.

A venit ziua plecării. Și-au luat rămas bun, dar nu înainte de a face promisiunea întoarcerii la primăvară. Încolonate, ca niște dovleci zburători, au luat drumul pribegiei. Flămânde și istovite, au poposit pe șalupele unor pescari, pe mare.

Puiul cel mic, fiind lipsit de experiență și flămând, s-a aruncat în năvodul pescarilor să ia hrană și nu a mai putut ieși. Aluneca pe peștii prinși. A înghițit și el niște peștișori, ca să mai prindă putere, apoi a adormit.

Berzele mature au plecat. Puiul a început să plângă după părinții lui și nu mai știa dacă va mai rămâne în viață. Oricum, nu cunoștea drumul spre țările calde.

Dimineața următoare, au venit pescarii, care s-au speriat când au auzit zbaterea și scâncetul.

Fiind singur, puiul își găsea sfârșitul. Marinarii au luat o ambarcațiune cu motor și au plecat pe mare, în speranța ajungerii din urmă a familiei de berze.

După lungi călătorii, cu opriri în porturi pentru a alimenta ambarcațiunea, minunea s-a produs.

Familia puiului tocmai poposise pe o altă navă. Puiul o striga cu disperare pe mama lui. Din grup s-a desprins o barză și a sărit pe puișor, l-a ciugulit de dor și l-a răsturnat în joacă peste tot, apoi au venit și ceilalți membri și s-au bucurat de regăsire.

La apusul soarelui,și-au continuat drumul cu toții, căci destinația era aproape. Bucuria regăsirii i-a umplut de fericire și pe marinarii destoinici.

Prima lecție de călărie
Luca COTOI, VI A

Începuse vacanța de vară. Urma ca peste câteva zile să-și ia concediu tata și mama. Ne făceam planuri de vacanță. Tata mi-a promis căîn acest an nu îmi va cumpăra gadget-uri scumpe cum este la modă, ci, îmi va face o bucurie pentru minte și suflet, ca eu să măîmbogățesc în virtuți și să-mi dezvolt calitățile umane.

Am vizitat o mică grădină zoologică din apropiere. Am dat de mâncare animalelor, am făcut poze, mi-am amintit despre ceea ce citisem cu câteva zile înainte. Ochii mei s-au oprit, la fel ca și sufletul, la grajdurile cu boxe, de unde își scoteau capetele nobile și istețe niște cai de rasă, care se plictiseau înăuntru. Era ziua în care au fost vaccinați de către doctorul veterinar. Nu aveau voie să aibă contact cu lumea. Erau în carantină trei zile.

Am plecat acasă. În scurt timp, bagajele erau pregătite în grabă, iar părinții m-au anunțat că începe

concediul. Eram plin de entuziasm și de emoție. Mă gândeam la vorbele tatălui, dar nu îndrăzneam să deschid subiectul, ca nu cumva să stric momentul promis și mult așteptat.

Drumul ducea spre Bucovina, locul unde s-a filmat o secvență din filmul ”Baltagul” de Mihail Sadoveanu. Este locul de suflet al mamei mele. Am făcut popas și am privit peisajele mirifice care se scăldau în soare, acompaniate de trilul vesel al păsărilor. Piscurile munților se înălțau și străpungeau albastrul cerului, precum săgețile vitejilor din povești.

Ajunși la destinație, am pornit în drumeție. Ne-am apropiat de o pădure. Erau staule înalte. Nu se vedea niciun animal. Deodată, s-a auzit un tropot din pădure. Am încremenit de spaimă. În galop, a ieșit din desiș o herghelie de cai de rasă: Lipițan, Pur Sânge Englez, Frizon, Mustang, Andaluz, American Paint, Morgan, Gypsy Vanner. Se ridicau în două picioare și nechezau. Era ora la care se primeau suplimentele de hrană și începeau antrenamentele de dresaj.

A venit momentul în care am înțeles bucuria promisă de tata. Prima mea lecție de echitație. Am avut cele mai mari emoții din viața mea. Trebuia să îmi aleg un cal. Îmi era și frică, dar îmi doream nespus de mult să învăț să călăresc. În timp ce încercam să mă dezmeticesc, venea spre mine grăbit, ca să mă cheme la el, un cal din rasa Gypsy. Era pregătit, cu șaua pe el, frumos și foarte prietenos. A făcut o plecăciune, iar eu m-am prezentat, Luca. Pe el îl chema Zander. Era un cal mare, zdravăn, de culoare maro deschis, cu pete albe. Avea coama stufoasă și deasă purtată pe o parte, iar coada aranjată, ajungea aproape de pământ. Picioarele erau puternice și grele. Era înțelept, bine dresat și iubea copiii.

Antrenorul mi-a dat explicații despre atitudinea mea în șa, poziția corpului, mișcările și contactul prin atingerea calului cu palmele, pe rând.

Toată perioada în care am locuit în acel frumos colț de Rai, am luat lecții de echitație. Dintre toate, prima lecție am să o țin minte toată viața. A fost cel mai emoționant și frumos moment din viața mea.

Insula
Leea MIRON, VI A

Îmi amintesc cum m-am trezit pe o insulă, sub razele soarelui, inconjurată de palmieri. M-am trezit singură, părăsită, debusolată pe malul mării. Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte este că eram în vacanță pe un vapor uriaș. „Dar cum am ajuns aici? Ce s-a întâmplat cu vaporul?” mi-am zis.

Mă duc în pădurea tropicală, printre palmieri, printre copaci acoperiți cu mușchi verde, să caut ceva de băut și

de mâncat. Dintr-o dată, a picat un mango în fața mea. M-am uitat în sus și era o mulțime de fructe delicioase. Am decis să mă cațăr și săîncerc să culeg câteva.

Mai târziu, când deja se făcuse seară și pot să zic că bătea vântul un pic, m-am gândit că trebuie săîmi fac un adăpost, așa că am încercat să rup frunze, liane și crenguțe, încercând să fac ceva în legătură cu locul unde ar trebui să mă odihnesc. Într-o oră, am reușit cumva și am adormit.

Mă trezesc brusc. Era, poate, ora trei. Aud pași în spatele adăpostului. Încerc să nu mă mișc brusc, pentru a nu atrage atenția musafirului nepoftit. Îmi scot capul să văd ce se întâmplă. Luna era sclipitoare, așa că puteam să văd limpede pe insulă. Mă ridic ușor în picioare și văd un pui de tigru foarte aproape de mine. Prima dată, se uită la mine, apoi spre pădure. Puiul avea urechile ciulite, asta însemnând că aude ceva. Eu, confuză, mă uit atentă, când, dintr-o dată, apare din hățișuri, un tigru înfricoșător, cu ghearele scoase, ochii mari și galbeni, dinții ascuțiți și mari, uitându-se cu furie spre mine. Eu eram ca o piatră, încercând să nu mă mișc, pentru a nu mă ataca.

Primul gând pe care l-am avut era că poate e mascul, dar când mi-am amintit de pui,mi-am dat seama că era o femelă. Puiul a fugit spre ea, iar aceasta se uita la mine crezând că i-am făcut ceva. Încet, am făcut câțiva pași în spate, iar ea venea spre mine. Am simțit, atunci, că devin prada ei. Ea a început să alerge spre mine, iar eu încercam să mă cațăr, dar nu puteam din cauza mușchilor de pe copac. Am alunecat și am început să alerg prin pădurea. Solul era negru și nu vedeam bine. Auzeam cum tigrul aleargă după mine, iar eu, disperată, am apucat o liană și m-am tot dus câțiva metri mai în față.

Credeam că, astfel, voi reuși să scap. În fața mea, însă, a apărut puiul de tigru, de care m-am împiedicat, și, apoi, am căzut. Dintr-o dată, m-am trezit cu mama puiului deasupra mea. Îi simțeam respirația pe față, iar labele îmi apăsau corpul. În orice moment puteam să mor, dar dintr-o dată, apare o lumină, o flacără care venea spre noi. Flacăra a ars-o pe femelă pe corp, care apoi a reușit să fugă. Lovitași zgâriată, încercam să mă ridicși am rămas uimită. Se pare că nu eram singură! De epuizare și de emoții am leșinat!

Dimineață, stăteam pe o pătură sub un palmier. Mă ridic în șezut, iar lângă mine, un băiat înalt, cu părul castaniu, și ochii căprui, se uita în gol. Acesta a început să îmi explice ce am pățit azi-noapte și cum a ajuns pe insulă. Se pare căși el era pe vapor și tot de două zile era pe insulă. Eu i-am spus ce am pățit și ce îmi amintesc înainte să ajung aici. El, mirat, m-a ajutat să mă ridic și mi-a zis că trebuie să plecăm. Apropo, pe el îl chema Florin.

După-amiază, am cutreierat pădurea în căutarea materialelor din care să ne construim o barcă. În plus, ca să fim siguri, trebuia să luăm mai mult lemn pentru sulițe, să ne apărăm în caz de pericol.

A trecut o zi și încă una, până când s-a împlinit o săptămână de când ajunsesem pe insulă. În următoare zi, am plecat pe mare. Speram să ajungem ori în India, ori în Coreea, pentru că vaporul nostru ducea spre India. După două ore pe mare, soarele începea să fie tot mai puternic și ne era teamă să nu facem insolație.

După șapte săptămâni pe mare, nu m-ai aveammâncare și încercam să supraviețuim. Și știu căîn noaptea aceea, am prins cea mai urâtă furtună din toate timpurile. Valurile erau uriașe, iar noi încercam să rămânem pe linia de plutire. Dar, dintr-o dată, veni un val peste noi și căzurămîn apă.

Mă trezesc pe malul mării în Thailanda, cu Florin lângă mine, adormiți. După câteva ore, mă trezesc într-un spital, în centrul Thailandei. Doctorii mi-au spus că am dormit patru zile și că trebui să mai stau internată alte câteva.

Acum mă aflu în România cu Florin lângă mine. Această experiență nu o să fie uitată!

Fabrica de zăpadă
Gloria CHIFOR, VI A

Într-o noapte senină de vară, în timp ce numărам stelele de pe cer, o lumină strălucitoare se ivi în spatele meu. Spre uimirea mea, era o ușă din care păreau să iasă fulgi de zăpadă.

Trecând pe partea cealaltă, ușa se închise. Fără cale de întoarcere, am privit în jur. Eram într-o pădure, cu brazi încărcați cu zăpadă. În depărtare, se vedeau nori gri și dealuri pline cu omăt. La câțiva pași de mine, se afla o clădire pe care scria cu litere verzi și îngroșate „FABRICA DE ZĂPADĂ”. Curioasă, am deschis portița fabricii.

Brusc, în fața mea a apărut o mulțime de omuleți, toți cam de înălțimea mea, care păreau foarte ocupați. Pereții încăperii erau vopsiți într-un roșu cărămiziu și erau plini de tablouri și diplome înrămate.

- Hei! Ai grijă pe unde mergi, se auzi undeva în stânga mea.

- Vai, mă scuzați! Dar de ce atâta grabă?

- Domniță, după cum poți observa, suntem în mijlocul verii,iar noi am reușit să producem doar zăpada pe care ai văzut-o afară.

- Pot da o mână de ajutor, dacă doriți, mă oferisem eu.

- Desigur, desigur!

The Flowers Of The Soul
Alexandru DRĂGUȘANU, VII B

The summer sun was shining brightly, waking up all the animals and plants in the forest.At the window of a small fairy talehouse, a shy snowdrop raised his head and looked around.

Next to him, there was an elegant fragrant hyacinth, with a big friendly heart.

In one corner of the room, a thin boy was lying in a tiny bed. His blue eyes showed serenity, but most of all the maturity of accepting his suffering. He felt acceptance because he felt better while looking at his flowers. Watching them filled his heart with happiness and theirperfume filled the entire room. His joy was so intense that a minute felt like an eternity.

One morning, while the snowdrop and the hyacinth were having breakfast, drinking tea from fresh water, the children of the Sun were imagining ways to make the boy's life even better.

The boy had been spending a lot of time with his flowers since he had become ill, suffering from an incurable disease. He lived with his mum,who worked from morning until late at night in order to be able to feed her son.

While the hyacinth was washing the dishes with small waterdrops, she whispered something to the snowdrop quietly so as not to wake the boy up:

"Oh, my dear, I have been thinking for a long time about leaving our house to organisea surprise party forour little friend!"

"I think Ihave an idea and I want to help you as much as I can!"

The boy's relationship with the flowers was so profound that admiring them made him feel free and protected. The boy's strength was growingweaker and weaker. He never forgot to ask his mum to water the flowers before she went to work.

The snowdrop took his purse, made ofleaves; he put a hat on his head and went towards the old oak from the middle of the forest.

There he met a lot of colourful butterflies, the secret messengers of the forest. The snowdrop asked them to send an invitation to all the flowers in the forest to come to the ball organised especially for his friend. This ball was meant to awaken the boy's desire to fight for life.

A few moments later, the entire forest was singing at the ball which was ready to begin. The flowers chose the most beautiful dresses: the tulips were red, the roses were dressed in velvet suits like gentlemen, the lilies looked like kings, shining brightly.

All the flowers arrived at the window of the boy's house in a carriage pulled by white doves. The snowdrop and the hyacinth were waiting for the party to start. Although it was late in the evening, outside it was as light as day because the moon was shining.The boy asked his mum to put a chair out in front of the house, feeling that the day is special. The boy's eyes were full of tears of joy. There were decorations made of spiderwebs and colourful flowers everywhere. Thesespecial guests brought enormous happiness to his soul.

The most important moment of the ball was when the hyacinth showed up wearing a beautiful purple dress and the snowdrop, dressed in white and green, approached her and said:

- I want to ask you something. Would you like to be my wife?

- Of course, if you give me a ladybird ring.

They all danced until dawn and they lived happily ever after.

The Blacksmith
Iulian TEUTIȘAN, VII A

One day, as I was driving to the countryside to meet a friend, something very odd happened. All of a sudden, I found myself teleported into a medieval wagon. In it were a lot of iron ores and timber, some rope, a dummy and some bizarre tools such as an enormous anvil.

Then I felt the wagon stop. In front of it I saw a giant man who was holding a harness in one hand and a whip in the other. He looked frightened and confused seeing me in his wagon. How did I manage to get there without making a sound? Yet he saw something in me: his new apprentice. He was the royal blacksmith. During the time of my apprenticeship, I learned how to properly forge a longsword, a full plate armour, a chainmail, and a big shield, widely used in the era.

Then, one night, while I was asleep, I somehow managed to get back to my world as I found myself driving my car into my friend's garden. There, I taught all my friends the blacksmith's secrets. They were amazed at my knowledge and skills and so was I.

The Girl from Space
Alexandru DRĂGUȘANU,VII B

One day, as I was sitting on the grass in the park, nothing to do, I heard a strange noise. To my surprise, it was a UFO coming down from the sky.

Suddenly, a door opened and a weird creature came out, looking more like a girl. She was everything I was not: she had a shiny green coloured body and two antennas popping out of her head. They were sending Wi-Fi signals all around. She had a robotic voice:

"I like your planet. Do you want to see mine? I wanted to introduce her to my parents, but thanks to her super-power, she was only visible to me, nobody else.

Then, our adventures finally began: she took me to space, showed me her home planet and her friends. We all played anti-gravity tennis, surfed on a comet and played golf with the stars.

She promised she would visit me again soon, of course.

ADOLESCENȚA – jurnalul metamorfozelor

Nicholas Fitzpatrick
Oana Alexandra CÂMPEAN, X B

De când se știa, Nicholas Fitzpatrick fusese un bărbat solitar. Nu maiera un secret faptul că în viața sa existase o singură persoană capabilă săîi dezghețe inima împietrită sau căîși construise o carierăcaom de știință, stând închis în laboratorul său, zile întregi, fără să simtă nevoia de a vorbi cu cineva. Putea să numere pe degetele de la o mână conversațiile de care chiar fusese interesat în cei 53 de ani de viață ai săi.

Acesta era motivul pentru care, într-o zi cenușie și mohorâtă a unei toamne târzii, dorința lui de a i se adresa unui psihiatru trezi neliniștea multor asistente din spitalul „Sfânta Ana”. Totuși, cererea pacientului fusese clară, iar după zece ani de apatie și de ignorare, celor din personalul spitalului le era greu săîl refuze. Așa se face că, trei ore mai târziu și după o serie impresionantă de apeluri telefonice, în camera domnului Fitzpatrick, așezat pe un fotoliu din piele, la un metru de patul pacientului, un tânăr de nici 30 de ani se juca emoționat cu pixul și carnețelul său.

- Domnule Fitzpatrick, numele meu este Adam Deschamps și sunt doctor psihiatru, specializat în tratarea oamenilor cu boli mintale.

Pacientul oftă auzind puternicul accent parizian al doctorului, deși acesta i se adresase în engleză, limba sa nativă. Cu toate că locuise o mare parte a vieții sale în Franța, nu suporta limba franceză, pe care o vorbea tot personalul spitalului și restul pacienților care treceau pe lângă camera sa.

- Ascultă-mă, tinere, i se adresă doctorului cu vocea sa răgușitășși tremurândă. Am de gând să îți povestesc motivul pentru care sunt aici, în spitalul ăsta mizerabil, în care îmi este dat să-mi trăiesc, poate, sfârşitul…

Era una dintre cele mai calde săptămâni din acel an, chiar la finalul verii, înainte cașcolile și facultățile să își reia programele: era exact perioada preferată a Louisei, când putea să uite de îndatoririle sale de profesoarăși să se bucure de viață. Caîn fiecare an, îmi luasem câteva zile libere de la laborator și împachetasem aproape jumătate din lucrurile împrăştiate peste tot prin apartament pentru a le înghesui în micuța mașină pe care o conducea ea. Aveam niște prieteni care locuiau la țară, în sudul Franței, într-o zonă pe care o credeam pe atunci, foarte frumoasă, cu soarele care mângâia peisajul, plajele cu nisip auriu și marea cu valurile sale albastre. Mă rog, erau prietenii ei, nu ai mei, dar atâta timp cât eram cu ea, nimic nu mai conta.

- Mă scuzați, dar îmi puteți spune cine era Louisa?

Pacientul se încruntă, dar imaginea femeii îi reapăru în fața ochilor și se destinse imediat.

- Louisa era soția mea, explică el. Cu zece ani mai tânără decât mine, era cea mai expresivă și mai

veselăpersoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Avea talentul de a face pe oricine să zâmbească, chiar și pe mine, pe care obișnuia să mă numească„cel mai ursuz soț din lume”.

În acel an, își propusese să facem toate lucrurile pe care le amânaserăm până atunci. Încă din prima seară, a cumpărat bilete pentru o croazieră pe mare.

- Nico, e timpul nostru liber, trebuie săîl prețuim la maximum, îmi explicase, agățată de brațul meu, în timp ce ne plimbam pe punte.

Oamenii care treceau pe lângă noi ne aruncau priviri ciudateși se înclinau unii către alții pentru a face comentarii la adresa noastră.

- Ce face fata aia frumoasă cu bătrânul acela ridicol? întrebase o elevăde liceu, destul de tare încât să auzim și noi. Louisa mă sărutase chiar acolo, în mijlocul mulțimii;știam că o răniseră cuvintele fetei, deși nu voia să o arate.

În cea de-a treia seară, am pregătit o cină romantică pe terasa camerei de hotel, iar ea se aranjă întocmai cala nunta noastră. Am mâncat în liniște, după cum ne era obiceiul și am băut mai mult vin decât eram obişnuiţi să o facem. La desert, m-a luat de mânăși mi-a zâmbit dulce.

- Nico, am o surpriză pentru tine, mi-a surâs și i-am imitat gestul. Sunt însărcinată!

Nu am ştiut ce să-i răspund. Așteptasem ani întregi să aud acele cuvinte. Mi-am simțit inima tremurând de emoție, iar ochii îmi erau deja uzi de lacrimi. Cu toate acestea, nu am mai reușit niciodată să îmi exprim acea bucurie, pe care eram sigur că ea o putea citi deja pe faţa mea, întrucât ușa camerei de hotel s-a lovit de perete, făcându-ne pe amândoi să tresărim. În cameră a intrat un bărbat înalt și masiv, care purta o mască de șoarece pe cap. Fără să ne spună nimic, s-a lansat într-un atac în direcția mea, care mă ridicasem deja și îi blocasem drumul către Louisa. Instinctiv, ea își dusese mâinile spre burtă. Deși nu eram slab, m-a dat la o parte cu o loviturăîn stomac și una puternicăîn ceafă. Am rămas lat pe podea, la granița dintre conștient și inconștient, incapabil să mă mișc, auzind însă, în continuare, strigătele soției mele ce implora să fie lăsatăîn pace. Când m-am trezit, Louisa zăcea moartă lângă mine, cu mâinile încă strânse pe stomac și cu un cuțit folosit caarmă lângă pieptul ei însângerat.

Am fost dus la cel mai apropiat spital, mutat de la un doctor la altul, fiecare dintre ei încercând să îmi arate ce era greșit cu mine. Cu toate acestea, unicul lucru care mi se învârtea în cap era identitatea persoanei care a ucis singura ființă pe care o iubisem vreodată.

- Au trecut zece ani de atunci, doctorașule… ! Zece ani în care tot ce am putut face a fost să mă gândesc la acea seară. Știi cum e să pierzi pe cineva drag? Cât de cenușiu arată lumea după aceea? Cât de greu e săștii că mai urmează o zi, şi încă una, toate fără să poţi auzi glasul ei şi fără săîi vezi acel zâmbet pe care îl păstra doar pentru tine.

Adam scutură din cap, fericit că nu trecuse prin aşa ceva şi plin de speranţă că nici nu va trece. Neștiind ce altceva săîi spună, își drese glasul și se uită la ceas, știind foarte bine că un consult normal nu ar fi durat atât de mult. Îi mulțumi pacientului său pentru poveste și părăsi camera.

Curiozitatea îl rodea pe interior, dar caprofesionist, următorul lucru pe care trebuia să îl facă era să completeze un raport oficial pentru arhiva spitalului. În schimb, se lăsă pradă

unuia dintre cele mai mari capricii ale sale și își îndreptă pașii către partea spitalului care le era interzisă pacienților, unde prietenul său, Colin lucra ca secretar.

Ceru politicos dosarul medical al domnului Fitzpatrick și încercă săîși amintească de cele învățate la facultate. Era destul de sigur că un eveniment precum cel ce îi fusese relatat se califica drept o traumă mai mult decât suficientă pentru a explica depresia și tulburările de care suferea pacientul său, însă ceva anume din istorisirea sa îi ridica anumite dubii pe care voia săși le lămurească. Cât timp așteptă ca dosarul să îi fie adus, își frământă mintea încercând să formeze o conexiune care săîl ajute în rezolvarea cazului. Avea nevoie săsimtă căa trăit altfel decât ceilalți, că a ieşit din tiparele pe care le disprețuia atât de mult, iar prinderea unui criminal care a ucis o femeie nevinovată părea o alternativă din ce în ce mai atrăgătoare.

Colin se întoarse chiar la timp pentru a-l opri din a se adânci și mai mult în gândurile sale. Îi aruncă o privire întrebătoare, iar Adam se simți nevoit să-i expună însufleţit informațiile pe care tocmai le aflase.Răspunsul secretarului îi tăie avântul, iar expresia de entuziasm de pe chipul său se transformă aproape instantaneu, într-una de şoc.

- Adam, urmă Colin, privindu-l fix în ochi, Nicholas Fitzpatrick și-a ucis soția într-un acces de furie, în seara aniversării căsătoriei lor, după ce tocmai aflase că era însărcinată cu copilul celui mai bun prieten al său. Louisa Valente a fost înjunghiată în mod repetat cu un cuțit de unt.

A Sense of Purpose
Beatrice ZEIC-CRISAN, XI C

Crunching bones, sore eyes, heavy feet… the human body is totally different from my former celestial existence.

'Hey, Jonathan! Pass that cigarette!' a weary voice shouted at me. Everything was a puzzling image of odd figures dancing. As soon as I realized that the transfer of spiritual substance had been completed, I ran to the bathroom.

The mirror showed a 17-year-old teenage boy, with a pale face, dark eye circles, long hair, earrings and black clothes-the pure embodiment of a troubled mind. His… actually, my companions had similar looks. 'This must be fixed now!' I said to myself and went back.

'Guys!' I said. 'What do you think we're doing here?'We're having

fun!^Are we? Listen, I'm done running away from my problems and burying them in alcohol and drugs. Do you get me?'

The boys remained silent. I-the God of Wisdom- knew I had to bring these youngsters back to reality.

The Tattoo
Beatrice ZEIC-CRIȘAN, XI C

I was born a slave, born to serve others. I know. I have also always known you can fight for a life lived to the fullest.So I decided to flee.

That night, the sky was sinking in dancing shades of green, violet and blue. The snow was cracking under my feet with a satisfying sound and the humid air was feeding my wild spirit.

My heart was trembling as I snuck out like a ghost, trying not to get caught. Hardly had I turned around to say farewell when I saw the Saxon ships sailing towards our lands seeking revenge for our raids on their territories.

I ran back to warn the others. After the horns were blown, men and women armed with swords and shields were lined on the shore: "Fight, die and go to Valhalla!"

In the end, we prevailed. I was made a free woman and got my first tattoo: a broken chain.

On n'est pas sérieux quand on a dix-sept ans …
Alexiana CÂMPEAN, XII C

Le poème d'Arthur Rimbaud, intitulé « Roman », parle à la manière d'un cliché, de la vie légère, celle d'un adolescent typique.

L'air nostalgique, d'innocence et d'espérance qui semble accompagner l'idéal de l'adolescence se retrouve dans le poème de Rimbaud. Mais est-ce que la perception d'Arthur Rimbaud est totalement vraie? «On n'est pas sérieux quand on a dix-sept ans »?

A mon avis, nous pouvons être sérieux quand nous sommes adolescents, mais peut-être dans une manière différente de ce que cela signifie à l'âge adulte. Le fait qu'à dix-sept ans, nous ne nous inquiétons pas des aspects pratiques, tels les factures d'électricité, de payer le loyer ou de nourrir des enfants, cela ne nous rend pas moins sérieux que vous, les « grandes personnes », car nous avons, nous-mêmes, nos propres problèmes.

L'adolescent moderne doit faire face à l'impact des médias sociaux, qui d'habitude favorise des standards trop irréalistes ou, peut-être, le contraire, donnant un mauvais exemple aux jeunes très influençables. Un nombre croissant d'adolescents souffre de problèmes de santé mentale, tels la dépression, l'anxiété ou les troubles de l'alimentation, qui deviennent de plus en plus fréquents. Mais puisque nous sommes jeunes et que « les hormones agissent», que nous sommes jeunes et que « c'est normal, à cet âge », la plupart des adultes ne prennent pas ces troubles au sérieux: parce que

nous, les adolescents, ne pouvons pas vraiment être « sérieux »!

Mais même si les problèmes de certains adolescents ne sont pas très graves, ça ne les rend pas insignifiants. Des choses comme échouer à une épreuve de la routine scolaire ou une dispute avec une amie peuvent ne pas sembler sérieux pour un adulte, mais nous, dans ces moments-là, on les ressent, toutes, comme la fin du monde.

Donc, mon message pour les adultes qui nous considèrent irresponsables: « Vous ne pouvez pas comparer vos expériences aux nôtres; soyez patients avec nous, s'il vous plait, et notre tolérance au stress va augmenter, ainsi, éventuellement. Jusque-là, laissez-nous avoir des doutes. Laissez-nous être ridicules, impulsifs, irraisonnables et un peu fous, parce que dans un sens, cela devrait signifier vivre sa jeunesse: un temps pendant lequel nous pouvons profiter de notre privilège de ne pas être sérieux tout le temps. C'est un temps de découverte de soi ; peut-être par essais et par erreurs, mais en notre défense, nous faisons ces erreurs avec toute notre sincérité.

Amitiés sincères,
Une adolescente « pas sérieuse », venant d'avoir tout juste dix-sept ans.

Quand on a dix-sept ans …
Sabin RĂDULESCU, XII C

« On n'est pas sérieux, quand on a dix-sept ans/ Et qu'on a des tilleuls verts sur la promenade », selon Arthur Rimbaud.

« Roman », d'Arthur Rimbaud, touche le thème littéraire de l'esprit adolescent. Je trouve aussi que le texte nous offre les moyens, à travers des vers très symboliques, d'analyser la problématique du sérieux des adolescents par rapport à la vie.

Premièrement, une polémique qu'on rencontre souvent c'est si les adolescents peuvent être sérieux par rapport à la vie formelle. Rimbaud, à travers les vers cités plus haut, transmet la soif de liberté que le chemin de « la promenade » représente. Souvent, les adolescents sont accusés de manquer de sérieux. Il est vrai que ceux qui se trouvent à cette étape de la vie ne sont pas intéressés par les tâches formelles qui leur sont imposées, soit par leurs parents ou leurs enseignants.

Tout de même, ils peuvent exprimer leur sérieux par d'autres moyens. Par exemple les adolescents sont très attentifs au monde qui les entoure. Leur puissance réside dans l'intensité qu'ils ressentent et l'attention qu'ils font aux émotions personnelles. De plus, je trouve que demander à un adolescent d'être « sérieux » dans le sens auquel la plupart d'adultes font référence, c'est comme priver un enfant de sa liberté. Se promener sur un chemin inondé par la beauté des tilleuls (autant visuelle qu'olfactive) lui offre de la liberté, stimulant sa créativité et lui donnant la chance d'éprouver des émotions très intenses.

Définir le « sérieux », suppose, selon moi, le classifier de deux

manières : formelle et informelle, que j'appellerais aussi le sérieux sentimental que la plupart des adolescents possèdent. Celui-ci est sans doute le plus important à cet âge, car c'est un des attributs qui nous rend humains.

On peut être « imparfait » mais naturel, dans notre humanité adolescente, il y a de la beauté dans l'imperfection aussi ! Etre adolescent aujourd'hui , signifie être soi-même.

Nictofobia existenței

Ioana BOGOS, XI B

„Tăcerea e cel mai puternic strigăt"
Căci… în liniște dăinuie disperarea…

Sunetul dorinței de evadare din materialitatea corpului nostru e puternic înrădăcinat în natura indivizilor. El exprimă durerea și suferința, frustrarea și încărcătura emoțională negativă. Trăim noi oare într-o lume oarbă, plină de întuneric și obscuritate?

Studiile arată că la baza existenței se află conștiința. Creierul e un organ ce nu vede lumină, nu aude sunete, așadar percepe lumea prin impulsuri electrice, direct legate de lumea exterioară. Astfel, ceea ce percepem noi reprezintă cea mai bună presupunere a creierului care trece printr-un proces de ghicire, combinând semnalele senzoriale. Percepția nu e altceva decât o halucinație controlată, iar atunci când există o armonie între aceste 'vedenii', noi o numim 'realitate'. Așadar, nu suntem influențați în mod pasiv de Univers, ci îl generăm în mod activ, prezicându-ne singuri existența.

Frica de eternizare a vieții în întuneric ne-a făcut să-i atribuim lumii o nouă viziune, să construim universuri colorate și motrice cu care să rezonăm. În fond, suntem, de fapt, niște 'orbi' închiși în materialitatea corpului nostru. Sunt atâtea lucruri pe care nu le observăm, pe care nu le auzim, cărora nu le acordăm importanță. Trăim într-o comoție permanentă, stimulată de mult prea mult haos și debandadă, în care rezonanța diafană a șoaptelor lăuntrice se disipă treptat, pierind. Am pierdut oare pe drum esența existenței? În goana după răspunsuri ne temem, ne e frică… încercăm să găsim noi sensuri cu care să ne consolăm, dar în final ajungem de unde am plecat… Cu toții trăim într-o lume tenebră, care nu are o transparență specifică, ci o 'eclipsă' permanentă, ce aruncă umbre peste noi, ce ne dezumanizează și ne devalorizează treptat identitatea, 'înghițită' parcă de furnicarul efervescent de necunoscuți, devenind, la rândul nostru, unul dintre ei.

Infinitul pare… ireal…

Efemeritatea noastră ne limitează înțelegerea asupra lui. Vrem să ne simțim în siguranță, să fim mărginiți de ceva, iar teama de necunoscut ne-a făcut să creăm limite general acceptate. Perspectiva noastră asupra timpului e redusă la minutele, secundele, care se scurg, refunzând să acceptăm că ele nu dispar, ci se perpetuează.

Altfel spus… nu este, oare, timpul, însuși infinitul?

Ne sperie provocările, creându-ne disconfort și neliniște. Dar nu am trecut noi, oare, de cea mai mare provocare a lumii? Am creat din frică o armă mai puternică decât însuși Universul – perspectiva vieții.

Astfel, discrepanța dintre întuneric și liniște începe să prindă contur. Întunericul e frică și decadență, pe când liniștea e pacea minții, racordată la lumina rațiunii, dar și la misterul existenței. Totuși, trebuie menționat și că existența apare în liniște și dispare în liniște. De aceea, putem spune că luăm naștere din lumină, iar în goana de menținere a echilibrului, ne temem de întuneric. Întunericul minții e minciuna, și cea mai gravă e atunci când ne mințim pe noi înșine.

Auzim voci închise în interiorul nostru, capturate, fără vreo șansă de evadare. Să fim noi cei care le-am îngrădit libertatea? Vocile noastre interioare au fost cândva exterioare, dar le-am asimilat întru totul în conștiința noastră, devenind astfel propriile gânduri. De aceea, auzim voci de o frică irațională, de o fragilitate și incapacitate distrugătoare în cele mai importante momente ale vieții.Iar când încercăm să ne calmăm ele parcă țipă și vor să iasă la lumină…

Căci... *„Tăcerea e cel mai puternic strigăt”*.

A fost ideea ta…
Nu știam că o groapă abisală
e atât de adâncă
Părea nemărginită…

Și mi-am scăpat ceasul
Care se scufunda,
Înghițit de tremurul apei
și de cântul balenelor.
Acolo jos, întunericul
părea să dizolve timpul
Va absorbi oare la fel și ceasul meu?
Se va întreba măcar cât a trecut de
când l-am scăpat și dacă mi-a lipsit?
Sau îl va dezgoli
și de unica sa funcție?

ECOURI LIRICE

Prof. Ionela TĂMAȘ

Poveste

Cine locuiește în livada cu meri de iarbă?
unde visele sunt aninate de crengi, păsările,
într-o singură zi
vin să cânte sonate,
iar florile au tulpini aurii.

Greierii fac pantomime,
iar fluturii,balet
pe o rază de lumină,
doar vântul adoarme
l-a prins o furtună,
dar nu l-a rănit.

un cal rătăcindu-se a intrat în cuvânt,
în poieniță paște trifoi de argint
și-n liniștea verii îl aud nechezând…

Floare de busuioc

Floare de busuioc,
în cosițele fetei ardelene
tu pui noroc.

floare de busuioc,
te frământă olarul deodată cu lutul
te coase țărancape poale și zadii
te pun fetele la grindă
s-aduci pețitori.

floare de busuioc,
floare de dor
și fir cu fir adunat în fuior
te cufunzi în aghiazma de sărbători.

la icoane te-am pus din născare
pe cruce coroană,
la înmormântare,
cu palma bătătorită a mamei
te-mpaci,
la biserica din sat
mireasmă de rai te faci.

floare de busuioc,
iubire și spor
fruntea-mi aplec peste al tău dor.

Să numărăm
Roberta VASILESCU, IX B

Obișnuiam să fiu în al 9-lea cer
Când mă trezeam în fiecare dimineață.
Mai erau 8 zile până să-ți spun tot, sincer,
Nu mă mai grăbeam, că iarăși urma
s-alunec pe aceeași gheață.

7 secunde dureroase ne-am privit,
Până să-mi dau seama că nu-mi mai pot șterge gândurile
Timp de 6 ore te-ai îmbolnăvit
Sunt prea plăpânde ca să ți le citesc, versurile.

”Haisă stăm pe iarbă” sunt 5 cuvinte
pe care nu mi le-ai mai spus
De când stau ofilită și întristată.
Până în 4 mai să-mi revin,
mi-am impus,
Poate n-o să mai trăiesc
în această umbră constantă.

Trebuia să ne vedem la 3 și un sfert,
Ca să privim cerul împreună,
ca de obicei,
Însă noi 2 pe iarbă n-am mai stat,
deci nu avea sens să mă mai cert
Singură, așa căîi puneam
capăt jocului.
Găsit după ce a rămas doar 1,
Și înainte să-nvățăm cum să numărăm
Descrescător, că oricum nu avansam deloc, răsaritul
Nu l-am mai privit, de când n-am mai putut să ne acceptăm.

Doar nasturii
Roberta VASILESCU, IX B

Ața din naturii mei uzați s-a rupt,
Dinăuntru,sentimentele lent
mi-au curs
Pe drumul înzăpezit și abrupt,
Pe care degeaba l-am parcurs.

Nasturii care îmi legau urechile de cap
S-au rupt, iar acum nimic urât nu mai aud.
Și ceilalți nasturi s-au rupt,
în ochi nu-mi mai încap.
Doar lucruri triste văd
prin ochiul meu ud.

Nasturii care odată
mă țineau împreună
Uzați, ei acum s-au stricat
și m-au lăsat.
Nasturii mă țineau vie într-o minciună,
Credeam că eu... doar am visat.

Acum că toți nasturii mi-au picat
Și interiorul meu de pereții corpului
s-a prelins,
Iar eu deodată m-am despicat.
Inima îmi devenise împietrită
și sufletul nins.

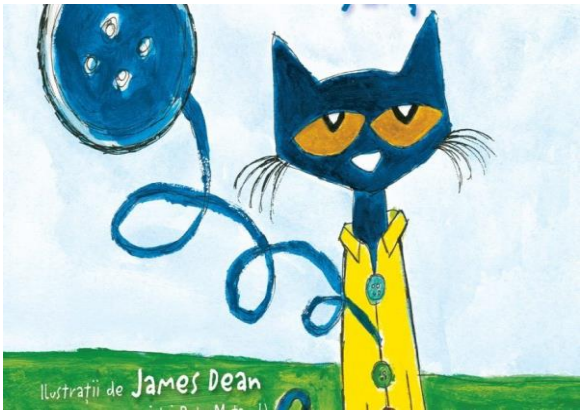

Ce e mai firav decât un fir de iarbă?
Patricia DAN, IX B

Ce e mai firav decât
sentimentele unui om rănit?
A cărui inimă tocmai s-a frânt,
A cărui încredere tocmai s-a evaporat?

N-a rămas decât un gol
imposibil de umplut.

Ce e mai delicat decât imaginea
bruiată din oglinda minții unui individ
Când se-neacă în tristețea amintirilor?
O imagine creată de vinovăție și
frustrare
O față modelată de lacrimi.

Ce e mai sensibil decât
egoul spulberat
De fericirea falsă pe care o văd
în ochii tăi.
O dragoste pierdută,
izgonită din sufletul tău
Ai plecat, iar eu am abandonat
o parte din mine.

Umbra ta
Patricia DAN, IX B

Eram copil, mă uitam în sus spre tine,
altitudine, te admiram
Te portretizam, o viață fericită visam,
Îmi erai chiar erou, mai mult decât un
simplu ecou.
Eu am rămas în umbra-ți, privindu-ți
spatele, pe care nu am nădajduit
să o urmez.

Sunt adolescent, mă uit în ochii tăi,
de mult pierduți, ascunși
Mintea mea e o pădure de întrebări
Un izvor de anxietate,
Și nu observ, nu observ
cât te îndepărtezi.

Dar încă umbra ta îmi e alinare,
spatele tău e purtătorul durerilor
mele.

Voi fi adult, dar oare vor mai fi ochii
tăi un loc pașnic în război?
Ce să îți zic, ce să fac
Când încercările mele de a reînvia
scânteia au fost stinse de potopul
distanței dintre noi?
Poate acum am să asult, am să
reascult, scuze, motive și înșelaciuni.

Focul l-am învins cu foc. Umbra cu
umbră, spatele cu spatele.

Voi ajunge și la bătrânețe, dar tu
demult vei fi dispărut
Și poate atunci o să fim în pace, poate
atunci o să ajungem la capătul
mândriei
O să sufăr după golul din suflet, golul
lăsat de o rană nevindecată.

Acum nu mai e nicio umbră, niciun
spate, nici măcar o vorbă, ci o durere
fără rost.

Frunzele pe arbori toamna
Erin CHIRA, IX B

Spatele-mi era lipit de raze
Iar al său de mine
"Ce poate fi mai firav
Decât frunzele toamna?"
M-a întrebat ca răspuns la liniște.
Buzele unui prim sărut,
Picioarele julite ale unui copil pierdut,
Aveam atât de multe opțiuni
Pentru un răspuns necerut,
Însă doar unul care părea

A mă drege:
"Doar sufletele noastre
În văzduhul neîmblânzit".
Într-o lume care nu accepta
Tânara iubire
Fețele oamenilor reflectă
Lipsa de unire.
Într-o țară părăsită de idei
Lipsește adesea
Mireasma unei femei
Care nu-ți dorește adresa.
În lumea noastră,
A oamenilor pierduți
O împărătească proastă
Controlată de haiduci.

Sub acoperire
Erin CHIRA, IX B

Ai încercat să-mi șoptești iubirea,
Dar sufletul meu știe doar a refula.
Noaptea încerc chei a căuta
Ca liberă să-mi fie inima
Din cușca în care o izolez, uitată.
Când soarele-mi luminează pe față,
Îmi ascund tristețea cusută cu ață,
Și ah! - sunt o actriță minunată!
Inima-mi este o plantă carnivoră,
Dar printr-o greșală ca lalea
mi-e cunoscută.
Ea dorea o iubire firavă,
I s-a dat una oarecare.
Iar acum e pierdută, blocată
Într-o nemiloasă cușcă crăpată.

Mama mea
Matei BARBU, VI B

Te iubesc și n-aș putea,
Fară tine nu aș sta,
Și în noapte, și în zi
Te iubesc fară să știi.

Tu ești mica mea minune
Fară tine nu e lume,
Nu e soare si senin
Fară zâmbetul tău plin.

Rough juicy juice
Dorothea GHIȚEA, XC

Have you ever analyzed
some peaches,
right after a splash of water wet
them?
Small droplets oozing like the sweat as
watercolors do when you paint.
Yeah, well, now, they are so wet that I
can't even squish them
between my fingers anymore,
They are so wet that I can't even
squeeze them but I could have bitten
them,
I could have torn them with my teeth.
Rough juicy juice is now traveling
between my fingers without using a
map
It runs down to my vines, it really
stripped me down to the bone.

It turns loose on the legions we once knew to slay.
For 13$ plus tax you can serve a large heart-shaped pink coloured fruit, whose juicy pulp leaks from the broken skin.
We be fruit… to do.

Heart Owners
Dorothea GHIȚEA, X C

A kilo of love, please!
wait, wha's the normal weight for love?
ok, then two bags of love.
I will put hem under your eyes
so you willcry with love instead of tears;
I will teach you how to exist loudly and
To love people you have never met before.
I'd sell my soul for a bit more time
and then I'd rent the largest room of your heart.
No parties, no noise, no damages, no broken pipes the way you have left my heart... however, an all-perils "heart owners" insurance policy does not usually provide coverage for an actual broken pipe.
lt will be the quitest renting;
pleonasticaly speaking you can hear your heartbeat in the most silent room in the world
'Cause you are me,
and I am you.

Afloat
Roberta VASILESCU, IX B

My dreams are made of sticks,
They break so easily,
After that, they just exist,
They float around and whisper me things sheepishly.

I float around in the bath water,
It's so bitter, but it keeps me
At the surface of it,
I'm afraid of thinking about my dreams.

I try to think of your voice
Soothing me and my wounds,
But your voice doesn't come;
I wonder whose voice I would have to search for next.

Somebody, come take me
Out of here, I'm too weak
To do it myself or else
I will drown and you will find me floating
in this water, while I'm dead.

Mixed feelings
Roberta VASILESCU, IX B

Fear seems like such a
Bright yellow,
Never getting warm,
Feeling;
But it's actually
Pipping hot,
Deep, dark black,
Through my weak veins.
The guilt that I have inside
Is ill green and it's
Scraping my old paintings
Off of my wall;
The regret is still screaming,
It never stops,
I only see blue waters
Running down my spine.
I used to have love and admiration,
They were scarlet red
And bright pink,
But now I'm stripped down
And they are far gone,
In the purple labyrinth.

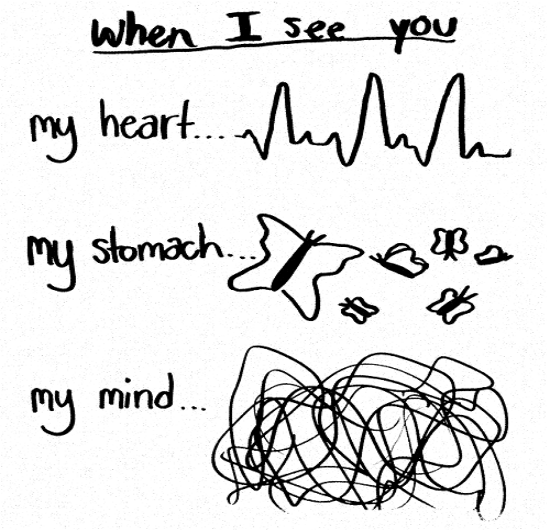

QUO VADIS?

Prețul "aurului negru" sau despre o limbă dispărută

Alexandra DAVID, IX C

1. Contextualizare tematică

Libertatea, definită drept posibilitatea de a acționa după propria voință este, de fapt, un concept controversat. Fiecare om dispune de un anumit grad de libertate în realizarea dorințelor proprii, dar acesta se manifestăîn funcție de mai mulți factori: clasa socială din care provine, conducerea politică a momentului, aspirațiile omului și drepturile lui.

Încă de mici, părinții impun anumite limite, astfel încât, personalitatea copilului să nu se îndrepte spre ceea ce este considerat greșit în societate. Indiferent de vârstă, fiecare om ar trebui sa dispună de libertatea de a-și alege propria cale, fără a fi influențat de mentalităţile sau de oamenii din jurul său; de cele mai multe ori, oamenii își doresc să ia o decizie care le aparține, însă nu întotdeauna acest lucru devine posibil. Câteodată, limitarea gândirii conduce la extreme, chiar la urăîntre oameni. Așadar, pentru a rezolva absența libertății în anumite situații, trebuie să se rezolve mai întâi, lipsa de comunicare, de susținere și de cooperare dintre ei.

Întotdeauna am crezut că libertatea colectivă este mai ușor de obținut decât cea personală, deoarece sunt implicați mai mulți factori. Deși violența reprezintă unul dintre riscuri, nimeni nu ar trebui să fie speriat de a-și exprima liber opinia, asupra a ceea ce experimentează, întrucât există peste tot un sistem legislativ care apără omul, iar activismul social, precum şi curajul care îl însoțeşte ar putea produce schimbări importante în lume.

2. Studiu de caz

Povestea tribului ***Taushiro***, aparținând populațiilor amerindiene, locuitor al teritoriilor din sudul Americii Latine reprezintă un caz important și cutremurător al modului în care se manifestă violența în societatea contemporană, având drept unică justificare, obținerea profitului material.

Taushiro aparține unei culturi orale, centrată puternic pe respectarea tradițiilor. Originar din zona Amazonului, acest trib care a supraviețuit până secolul trecut se evidențează printr-o existență pașnică, înscrisăîn cadrul unei neutralități care îşi are originea într-o mentalitate arhaică, de natură tribală, potrivit căreia existenţa umană se înscrie într-un tipar învechit, aproape atemporal şi mitic, în ale cărui perimetru limitativ, omul duce o viaţă ce pare o prelungire a condiţiei

sale primordiale şi paradisiace, perpetuând ocupaţii originare, de tipul vânătorii şi al pescuitului şi fiinţând în limitele unor vechi norme, reguli şi cutume care alcătuiesc o tradiţie care descinde parcă, direct din miturile primordiale ale omenirii.

A omorî un trib pentru a colecta petrol și alte resurse este un fapt plin de cruzime. A călca în picioare un spațiu locuit de familii numeroase şi paşnice pare inimaginabil, însă este o realitate pe care au trăit-o majoritatea populațiilor indigene. Lipsa de respect a fost evidentă, însă companiile petroliere s-au justificat prin faptul că teritoriile locuite de aceşti băştinaşi reprezentau o proprietatea a statului. Rămase fără apărare, victimele dintre care majoritatea nici nu văzuseră niciodată o mașină în fața lor, au asimilat-o atunci când le-a apărut în faţa ochilor, unei zeități malefice. Reacţia este edificatoare pentru a sugera cât de simplă a devenit în aceste condiţii, nimicirea unui întreg trib indigen.

Taushiro este o limbă vorbită de un singur om în întreaga lume, pe numele său, Amadeo Garcia. Limba este originară din Peru și nu este legată de nicio altă limbă din zonă.

Această limbă a fost vorbită de un trib care a dispărut în jungla din Amazon, acum câteva zeci de generații. În anii ’90 au fost șaptesprezece, însă din cauza stilului de viață sălbatic, aceștia au murit pe rând: un copil a fost atacat de jaguar, doi au fost mușcați de șerpi veninoși, altul s-a înecat în timp ce pescuia, iar restul au fost vânați din diverse motive. Prin urmare, pierderea acestei limbi a devenit o mare amenințare, iar ultimul vorbitor a acceptat interviurile şi apariţiile în documentare, în semn de respect față de semenii lui uciși.

Alicea Ortiz si Juanita Perez sunt unii dintre singurii oameni care s-au interesat de această limbă și au declarat că este o limbă melodică, nu utilizează consoanele bilabiale sau labio-dentale; vorbitorii pot folosi un singur cuvânt pentru a exprima o idee. Un lucru interesant este că ei au un sistem simplu de numărare până la zece, folosesc mâinile, iar dacă doresc să exprime un număr mai mare folosesc cuvântul *ashintu*.

Personal, am descoperit această limbă, prin intermediul unui documentar de pe internet, fapt care m-a făcut să doresc să aflu mai multe despre aceasta. Deși este considerată o limbă de trib, care nu poate ajuta în lumea civilizată, eu cred că orice om și orice cultură au un trecut care trebuie respectate. Cândva, niște oameni au găsit o cale de înțelegere folosind această limbă; deși a fost un trib care a rămas necivilizat până aproape înspre sfârşitul secolului al XX-lea, eu îi consider mai avansați și mai pragmatici, din punctul de vedere al instinctului de supraviețuire.

3. Soluţii alternative la violenţă

Companiile petroliere ar fi putut să le ofere o alternativă mai ușoară, umanitară și civilizată, acestor triburi amerindiene, în așa fel încât pierderile de vieți umane și implicit, alienarea lingvistică să fie evitate.

Dacă indiferența nu ar fi secondat obsesia profitului material, cu siguranță s-ar fi găsit o cale de mijloc. Tribul ar fi putut fi mutat într-o zonă asemănătoare cu aceea în care locuiau, într-o manieră sigură. Pe de altă parte, fiind vorba despre un număr mic de oameni, ei ar fi putut fi integrați in societate, oferindu-li-se posibilitatea de a-și menține limba şi de a-şi perpetua civilizaţia şi tradiţiile. Companiile le-ar fi putut oferi aşadar, o cale mai ușoară.

În ciuda orgoliului, cineva ar fi putut consemna undeva, măcar un nume în onoarea lor. Dacă n-ar fi fost vorba de cruzime, câțiva vorbitori s-ar fi putut salva, însă violența a intrat într-o goană nebunăîn joc, atunci când au intervenit banii.

4. Încheiere

Valoarea umană si valoarea materială nu ar trebui comparate sau puse în balanţă. Când este vorba despre oameni, nu ar trebui să existe nici un semn de întrebare cu privire la dreptul lor la viață, în raport cu orice altceva. Omul trebuie pus mai presus decât banii, indiferent de situație; unele decizii ar trebui luate cu gândul la binele omului, şi nu la profitul material, chiar şi atunci când este vorba despre faimoase companii petroliere sau de altă natură. Primatul vieţii nu este discutabil, el ţine de apriorismele condiţiei umane.

Coordonator:
Cristina POPESCU –
profesor de limba
și literatura română

SINERGIA ARTELOR

Cenaclul „Ion Moldoveanu”

prof. dr. Cornel COSTEA

La sfârșitul lunii februarie 2017, la Lechința, în cadrul parteneriatului educațional încheiat între Liceul Teoretic „Petru Maior” din Gherla și Liceul Tehnologic din localitate – *Conexiuni culturale transilvane* – lua naștere, din inițiativa doamnei director Oana Raluca Baciu, Cenaclul „Ion Moldoveanu”, având drept obiective principale: aducerea la lumină și promovarea operei literare a poetului născut în Lechința la începutul veacului al XX-lea, respectiv descoperirea tinerilor talentați și oferirea unui spațiu cultural adecvat pentru valorificarea potențialului lor creator.

Printre membrii fondatori ai *Cenaclului* se numără: *Ioan Pintea* – scriitor și preot, directorul Bibliotecii Județene „George Coșbuc” din Bistrița, *Menuț Maximinian* – scriitor și jurnalist, directorul cotidianului bistrițean „Răsunetul”, *Vasile Filip* – profesor la Colegiul Național „Liviu Rebreanu” din Bistrița, doctor în filologie,*Ionela Nușfelean* – profesoară la Palatul Copiilor din Bistrița, *Camelia Florian* – directorul adjunct al Liceului Tehnologic Lechința, *Cornel Costea* – profesor la Liceul Teoretic „Petru Maior” din Gherla, doctor în geografie și *Bogdan Curta* – compozitor și interpret.

După prima ședință a *Cenaclului*, desfășurată în școala noastră, la începutul lunii iunie 2018, în care momentele de lectură publică oferite de poetul *Ioan Ivașcu* și elevi ai Seminarului Liceal Ortodox din Cluj-Napoca (coordonați de doamna profesoară *Ioana-Angela Mureșan*) au alternat cu cele muzicale susținute de artistul *Bogdan Curta* și de elevele noastre: *Teodora Ungurean* și *Corina Pop*, din clasa a XI-a C, cea de-a doua întâlnire a avut loc în 16 aprilie 2019, în Sala Eminescu a Colegiului, ca primă activitate a parteneriatului educațional cu titlul: *Conexiuni culturale transilvane*, încheiat între colegiul nostru și liceul din Lechința.

Având-o ca moderator pe doamna profesoară Dana Filip, la întâlnire au participat elevi din clasele a VI-a, a VIII-a B și a IX-a B, doamna director adjunct Daniela Cioară-Benea, doamnele Oana Raluca Baciu și Camelia Florian - director, respectiv director adjunct al Liceului Tehnologic din Lechința, doamnele profesoare: Dorina Kudor, Adriana Draiman, Gabriela Telecan, Sanda Pop, Tituș Constantin – cantautor și Bogdan Curta – membru fondator al Cenaclului, compozitor și poet.

Pe lângă *exercițiile de lectură*, care i-au avut în prim-plan pe elevii: Matei Someșan, Matei Barbu, Roberta Vasilescu și Erin Chira, *Cenaclul* a mai avut următoarele momente bine primite de publicul prezent: ***Trei ani de* Conexiuni culturale transilvane**, ***Sbor peste ape sau Poezia destinului – Ion Moldoveanu*** (Cornel Costea), ***Cărți cu ... Ecou Transilvan*** – **Glasul vrăjilor** – Luana Maria Oros, **Aventuri interioare** – Ștefan Grama și **Cântecul poveștilor** – Corina Maria Giurgiu (Dana Filip), ***Poezia muzicii și muzica poeziei*** – Tituș Constantin, ***Jurnal de cord? – Gherla sau evadarea în Poezie*** (Editura Galaxia Gutenberg) (Cornel Costea).

Următoarea întâlnire va avea loc în toamna acestui an, în satul natal al poetului Ion Moldoveanu, la moartea căruia, în anul 1939, Ion Agârbiceanu

scria: „Talent real, sensibilitate artistică dintre cele mai autentice, Ion Moldoveanu este o pierdere simțită pentru înflorirea literară ardelenească de azi.”

Tituș Constantin

Luana Maria Oros și prof. Daniela Filip

Matei Marius Someșan

Ștefan Grama și Corina Maria Giurgiu

Ce mai poți face cu un SMARTPHONE*?*

prof. Dorina KUDOR

Pentru omul din cea de-a doua decadă a secolului al XXI-lea, smartphone-ul face parte din recuzita personală. Pe lângă diversele funcționalități practice, un smartphone este un instrument la îndemână pentru realizarea de creații personale, pentru exprimarea artistică într-o formă sinergică.

Orice moment de inspirație poate fi imortalizat fie prin înregistrare vocală (cu aplicația *Reportofon),* fie prin scris (cu aplicația *Notițe).* Gândul captat în cuvinte rostite sau scrise poate fi apoi asociat cu imagini/ desene și muzică.

Există multe aplicații pentru colorat ca formă de relaxare și terapie, prin care se dezvoltă simțul estetic al culorilor și sensibilitatea pentru magia formelor. Aplicația *Color Therapy* este deosebit de inovativă și oferă zilnic forme noi pentru a fi colorate în câteva minute, exersând răbdarea, calmul, concentrarea, creativitatea.

Ca într-o pânză de păianjen, cuvintele cheamă culorile și formele, momentul de inspirație prins în cuvinte devine o țesătură sinergică. Mai mult chiar, telefonul inteligent permite utilizarea unor aplicații de editare video, astfel se poate crea *o mică operă de artă,* pe care o poți păstra în biblioteca digitală personală, sau un proiect tematic pentru școală.

Prin combinarea acestor aplicații, disponibile pe telefon și ușor de folosit, se pot găsi forme inedite de exprimare a gândurilor, ideilor, sentimentelor.

La început, am folosit combinația *Reportofon* + *Color Therapy* + *Viva Video* + muzică pentru lectura audio a unor texte, apoi mi-am ilustrat propriile creații lirice cu imagini și muzică.

Astfel, canalul meu YouTube conține peste 80 de lecturi audio și peste 25 de creații personale (https://www.youtube.com/channel/UCFPOfRfPc_TFYLuyYFkPcJw).

Indiferent dacă ești profesor sau elev, mai tânăr sau mai în vârstă, un smartphone poate deveni un instrument util care facilitează exprimarea artistică și o alternativă la jurnalul de tip tradițional. Un smartphone stimulează creativitatea și este un prieten pentru noi și poveștile noastre.

INTERVIURI

Luminița Cuna – șincaista „pripășită” în Amazon

Am bucuria să vă prezint povestea unei șincaiste, „pripășită” în Amazon. În noiembrie 2018, am avut ocazia să particip la prezentarea cărții tale ”**Desculță în Amazon**” în cadrul Colegiului Național „Gheorghe Șincai”. Înainte să aflăm cum s-a „născut” această carte, te rog să ne răspunzi la câteva întrebări de-ale noastre și ale elevilor care au fost fascinați să vadă o fostă elevă a Colegiului stabilită în New York și, care, a călătorit, mai bine de 10 ani, în Amazon, și nu numai.

D.F. Povestește-ne, pentru început, ce a însemnat liceul pentru tine?

L. C. Liceul a fost una din cele mai frumoase perioade din viața mea. Acolo am legat prietenii de o viață. După ce am terminat liceul, mi-am dat seamă cu adevărat ce rol important au profesorii în educația noastră, cum ei ne modelează nu ca pe niște roboți plini de informații, ci ca ființe umane. Am păstrat legătura cu câțiva dintre profesorii mei, pe care îi stimez și cărora le sunt recunoscătoare pentru ce m-au învățat. O spun din suflet, nu doar pentru „a da bine” la revistă. Este un sentiment frumos ca, matură fiind, să stau la o cafea cu un fost dascăl, să depănăm amintiri comune, să ajungem să ne cunoaștem și ca persoane, dar ca oameni mai ales, nu doar ca persoana care stătea cu catalogul sub braț și dădea extemporale și note unui elev.

Îmi aduc aminte cu drag de clasa a X-a, când aveam ore în „Bastilia”, în sălile cu iz medieval, era o atmosferă cu totul specială. Mi-au fost de mare folosință în SUA, la facultate, orele de limba și literatura română, în special comentariile literare și franceza pe care am învățat-o, deși eram la profil real, matematică-fizică. În anul I de facultate, m-am calificat direct la seminarii de anul IV, unde am impresionat colegii și profesorii cu modul în care făceam comentariile literare. Aceasta, datorită zecilor de comentarii și analize literare făcute în liceu, pregătind extemporale si examene.

Am ajuns, recent, să văd niște locuri despre care am învățat în clasa a IX-a de la profesorul nostru american, care ne preda geografia în engleză. Este vorba despre canioanele roșcate din vestul american și locuințele nativilor americani săpate în piatră. Când am ajuns acolo, primul gând mi-a zburat, cu nostalgie, la orele acelea de la liceu, când am aflat pentru prima dată despre acele locuri.

Două prietenii speciale legate în băncile liceului (literalmente, deoarece stăteam în bancă cu prietenele mele) le-am purtat mereu cu mine în suflet, pe oriunde am fost.

D.F. Cum ai ajuns să te stabilești în New York?

L.C. Din timpul liceului știam că doresc să urmez cursurile universitare în SUA. Am trecut prin tot procesul de admitere la mai multe facultăți americane și am fost admisă la Mount Holyoke College cu bursă integrală. După ce am terminat facultatea, mi-am dorit să locuiesc într-un oraș mare, cosmopolit, așa ca New Yorkul a fost o alegere naturală. Este un oraș dur, dar fascinant. Un oraș care te

învață repede să te descurci pe cont propriu, să iei in piept provocările pe care ți le aruncă necontenit. Este un oraș plin de personalitate, la fel ca oamenii pe care îi atrage. De la fiecare om întâlnit am avut câte ceva de învățat. Poveștile oamenilor din New York sunt pentru mine o sursă de nesfârșită fascinație.

D.F. Cum s-a născut dorința de a cutreiera Pădurea Amazoniană? Povestește-ne câteva experiențe pe care le-ai trăit acolo.

L.C. De când mă știu, mi-am dorit să explorez colțurile învăluite în mister ale Pădurii Amazoniene. Întotdeauna m-a incitat diferitul, necunoscutul, sunt o fire curioasă, îmi place să experimentez lucruri noi. Pe vremea copilăriei, Amazonul era doar un vis în care alunecam citind cărți sau uitându-mă la fime. Când am ajuns să locuiesc la New York, visul acela din copilărie a devenit, dintr-o dată, accesibil. Amazonul se afla la câteva ore cu avionul, la sud. Împinsă de setea de aventură, de a cunoaște America Latină, pentru care am o afinitate deosebită și dorința de a călca în sfârșit pe tărâmul la care visam de ani de zile, am planificat prima călătorie în junglă, împreună cu colega mea de apartament de atunci, clujeancă si ea.

Poveștile din Amazon sunt multe, poate unii dintre cei care citesc aceste rânduri vor fi curioși să citească și cartea; acolo descriu în detaliu multe din aventurile trăite în junglă. Am locuit în triburi amazoniene, am asistat la ritualuri șamanice, am fost la vânătoare de iapiri și porci mistreți în plină junglă, am trăit momente penibile și hazlii datorită diferențelor culturale imense dintre mine și indigeni.

Nu doar jungla a exercitat fascinație asupra mea, ci și întâlnirea cu o nouă civilizație, cât se poate de diferită de cea din care provin; au fost momente extrem de intense. Provocarea mare a fost să fac față vieții în acele comunități, să îi înțeleg pe indigeni, să le înțeleg viața, logica, regulile, simțirile. Totul a cerut mult efort din partea mea, iar cel mai greu a fost să mă debarasez de toate prejudecățile și stereotipurile pe care lumea mea și educația vestică mi le-au dat. Odată ce am putut face lucrul acesta, o lume minunată mi s-a așternut în față.

D.F. „Desculță în Amazon" este prima carte a ta? Cât timp ai lucrat a ea? Cum și când ai scris?

L.C. A durat cam cinci ani ca să se materializeze această carte. Intâi am publicat câteva articole, în română și în engleză, apoi am avut o tentativă de blog. Așa au început să se contureze bucăți de carte. Povestind celor din jur despre călătoriile mele, mi-am dat seama că am adunat experiențe unice dintr-o lume aparte, prea puțin cunoscută. Din dorința de a aduce această lume în fața publicului de acasă s-a născut ideea cărtii.

Am scris în timpul liber, prin cafenele, în bucătărie, în metrou. Jurnalele pe care le ținusem în timpul călătoriilor au fost o unealtă indispensabilă. Pozele făcute în calatorii îmi aduceau în memorie momente, sentimente, senzații, mirosuri. Scrisul este un act solitar, în care trebuie să te rupi de lumea din jur, să intri într-o stare aparte, în care ideile să curgă lin, să se ţeasă într-o poveste.

Scrisul a fost și o mare responsabilitate nu doar față de cititori (să le ofer ceva ce merită timpul lor), ci și față de indigeni, deoarece prin această carte am devenit un ambasador al culturii lor.

Cred cu fermitate că o conștientizare a publicului asupra problemelor Amazonului și a indigenilor poate contribui la păstrarea acestui loc unic, și la supraviețuirea acelor culturi minunate. ***„Desculță în Amazon”***, pe lângă o carte de aventuri și un jurnal de călătorie, se vrea a fi o astfel de unealtă de conștientizare.

D.F. Cartea a apărut la Editura *Paralela 45* în noiembrie, 2018. Cum a fost primită de publicul din România știind că ai avut lansări în mai multe orașe din România.

L.C. Lansările au atras multă lume, iar feedbackul pe care îl am de la cititori este minunat. Multe persoane mi-au spus ca le-a fost greu să lase cartea din mână și că au aflat multe lucruri interesante citind cartea. Îi invit și pe colegii mei de liceu mai tineri să o citească. Poate unii vor fi inspirați să urmeze cu mult curaj pasiunea lor, chiar dacă la momentul de față li se pare ceva imposibil.

D.F. Din pasiune pentru Amazon, din dorinţa de a apăra pădurea și locuitorii ei, Luminiţa a fondat organizația *Maloca Communities.* Care este activitatea acesteia?

L.C. De la prima călătorie în junglă am știut că o să mă întorc acolo și am stiut că nu doream să rămân doar o simplă turistă. Am decis să contribui și eu, după puterile mele, la păstrarea Amazonului și a indigenilor care locuiesc în el.

Așa am ajuns fondatoare de ONG și producătoare de documentar, unul din scopurile mele fiind conștientizarea publicului larg despre realitățile Amazonului și a oamenilor săi.

Am înființat ***Maloca Communities***, o organizație prin care sprijin comunitățile indigene pe care le-am cunoscut. Toate activitățile pe care le desfășor iau naștere în satele indigene. Indigenii sunt cei care vin cu ideile de proiecte, eu sunt doar un catalizator care îi ajută să obțină ce își doresc ei (în măsura puterilor si după posibilitati). Tot din dorința de a aduce la cunoștință publicului importanța Amazonului, bogăția culturală și biodiversitatea pe care o are acest colț magnific al planetei noastre, am ajuns producătoarea documentarului ***Ome: Tales from a Vanishing Homeland***.

Pe lângă cariera în IT, am reușit să fondez un ONG, am produs un documentar, iar de anul trecut sunt și scriitoare publicată. Am reușit să activez în domenii diferite. Nu a fost usor, însă, dacă ai o pasiune și ai curajul să o urmezi, este loc pentru tot în viață – este nevoie doar de puțină voință, muncă si determinare. Este un mesaj pe care aș dori să îl las colegilor mei șincaiști.

D.F. Tu ești și producătoarea unui documentar despre huaoranii din Yasuni, *„Ome: poveşti dintr-o lume care dispare*", care deja a câştigat premii internaţionale. Despre ce vorbește acest documentar? Unde îl putem viziona?

L.C. Documentarul te duce în mijlocul zonei Yasuni din Amazonia ecuadoriană, cel mai biodivers loc de pe planetă. Acolo există câteva comunități de huaorani care încă duc o viata tradițională, trăiesc în colibe de frunze, vânează animale sălbatice cu sulițe de lemn și sarbacane cu săgeți otrăvite. Acolo se află și două grupuri

de indigeni care încă nu au fost contactați.

La începutul proiectului, regizorul a vrut să realizeze o entografie a acestor comunități care au o viață fascinantă pentru noi, cei din lumea de la oraș. Însă, în timpul filmărilor, lucrurile au luat o întorsătură neașteptată: huaorani au preluat, practic, cârma documentarului, sugerând idei despre ce își doreau ei să comunice prin acel film. Asta este un lucru esențial care deosebește documentarul ***Ome*** de altele: el spune povestea prin prisma subiecților lui, a huaoranilor.

Viața huaoranilor din comunitățile îndepărtate, tradiționale, este prezentată în contrast cu viața huaoranilor care trăiesc aproape de civilizație, aproape de drumurile tăiate de companiile petroliere, aproape de oraș. Viața în jungla neatinsă și jungla în care deja se exploatează petrolul sunt juxtapuse dramatic. Documentarul este un strigăt de ajutor și de avertizare a huaoranilor care vor să continue să trăiască ca înaintașii lor, în jungla lor, însă viitorul lor și al pădurii în care trăiesc sunt violent atacate de forțele distructive, extractive ale lumii moderne. Viitorul lor, viitorul nostru, sunt împletite într-o rețea complicată de decizii politice, economice, sociale.

Încă mai trimitem documentarul la festivaluri de film, așa că nu l-am postat în întregime online. Trailerul este însă pe Vimeo:

https://vimeo.com/68438190.

D.F. Care sunt planurile tale de viitor legate de lumea indigenilor/ Amazonului?

O să continui să mă implic în sprijinirea indigenilor în lupta lor pentru apărarea și menținerea teritoriilor lor. Pe lângă organizația mea, lucrez cu încă 3-4 alte organizații care sprijină indigenii din Amazon și fac și muncă de activism pentru salvarea pădurilor tropicale și a indigenilor care locuiesc în ele. Cum am mai spus, conștientizarea, educarea publicului larg este esențială, nu ai cum să îți pese de o problemă dacă nu o cunoști și dacă nu înțelegi cum te afectează și pe tine personal.

Tendința este să credem că dacă Amazonul este așa de departe de noi – geografic, afectiv, intelectual - nu ne afectează ce se întâmplă acolo. Amazonul este esențial pentru planeta noastră, de acolo ne vine o cincime din aerul pe care il respirăm și o cincime din apa dulce a planetei. Amazonul este atât de mare încât are puterea de a schimba ciclurile hidrologice în alte părți ale planetei. Popoarele indigene știu cel mai bine cum să aibă grijă de natură, de pădurile în care trăiesc. Atâta timp cât indigenii vor locui în Amazon, vom avea pădure amazoniană. În momentul când ultimul indigen va dispărea de acolo, va dispărea și Amazonul, iar noi toți vom avea de suferit.

D.F. Mulțumim pentru amabilitatea de a ne acorda acest interviu pentru revista Colegiului, pe care tu l-ai absolvit în urmă cu câțiva ani. Ești un model demn de urmat!

L.C. Și eu vă mulțumesc pentru oportunitatea de a conversa, prin intermediul acestei publicații, cu elevii de acum ai liceului meu. La final, aș dori să îi încurajez să își urmeze pasiunea, să îndrăznească să iasă din șablon și să creadă în forțele proprii. Orice este posibil, cu multă muncă, răbdare și voință.

D.F. În final, vă lansez o invitație la lectură a cărții Lumniței Cuna pornind de la câteva rânduri care descriu împlinirea visului ei:

« Câțiva porci s-au oprit din scormonit şi au ridicat capetele. Vânătorii şi prada se aflau față în față. Huaorani au schimbat o privire rapidă, Rambo s-a întors spre mine: No tenga miedo! Să nu îți fie frică! şi au tăbărât în mijlocul turmei, chiuind şi urlând din toți bojocii.

Complet schimbați, intrați în transă, uitaseră de mine şi de Ferdi (de care uitasem și eu). Se năpustiră asupra animalelor sălbatice cu mâinile goale, dispărând din raza mea vizuală. M-am trezit singură, desculţă şi afundată până la glezne în noroi şi fecale de porc. Un miros teribil îmi intra în nas, amețindu-mă. Deodată, am auzit un vacarm teribil, horcăieli, grohăieli, guițături şi strigăte.

Mistreții îi văzuseră pe huaorani şi o luaseră la goană… spre mine! Am rămas mută şi nemișcată, privind cum patruzeci de porci sălbatici se năpusteau în direcția mea. »

Interviu realizat de prof. dr. Dana FILIP

Luminița Cuna

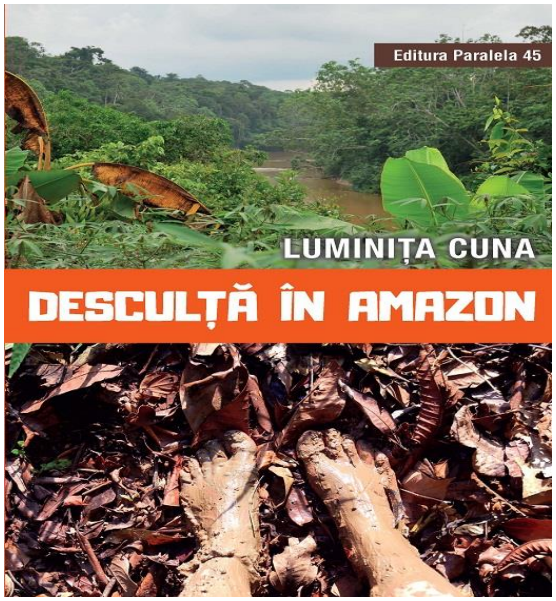

***„Desculță în Amazon”,* Paralela 45, 2018**

Cu puiul de tapir

Cu băștinașii

RĂSFOIRI
– cronică de carte, teatru și film–

Cea mai frumoasă carte din lume și alte povestiri

Prof. Dorina KUDOR

- Vreți să vă arăt cea mai frumoasă carte din lume?

- Și eu, care mai trăgeam nădejde că am s-o scriu... mi-ați dat acum vestea că e prea târziu.

Cea mai frumoasă carte din lume și alte povestiri, scrisă de Eric Emmanuel Schmitt, este o experiență de creație ce ține de „scrisul interzis". De obicei, filmele pornesc de la text, dar în acest caz imaginile cinematografice din filmul *Odette Toulemonde* sunt transcrise în cuvinte în nuvela cu același titlu.

Aceeași poveste în două limbaje diferite: o poveste despre relația scriitor - cititori, despre rolul ficțiunii/ lecturii.

Anulate ca valoare de către critici, romanelescrise de personajul-scriitor Balthazar Balsan sunt considerate de către o cititoare anonimă *cele mai bune antidepresive din lume,* care *ar trebui să fie rambursate de asigurările de sănătate.*

Nuvela *Cea mai frumoasă carte din lume* este scrisă de niște femei, toate mame de fete, luptătoare pentru libertate, închise în pavilionul 13, în timpul dictaturii lui Stalin, și care au redactat, fiecare, câte trei foițe pentru fetele lor, temându-se că nu le vor revedea niciodată. Pe fiecare pagină e scrisă o rețetă de bucătărie.

Toate celelalte nuvele ilustrează o caracteristică a condiției umane: căutarea fericirii în moduri diferite de personaje diferite.

O carte care merită zăbava asupra ei.

LITTERIS ET PIETATI SACRUM

Revista "Colaj" este un cuvânt înainte al elevilor din Colegiul Național "Gheorghe Șincai", care continuă, ca într-un torent, mersul înainte al generațiilor. Inițiativa elevilor liceului de a crea o nouă revistă este o manifestare a spiritului lor liber și creativ, a dorinței de a fi o voce a timpului lor.
Revista anterioară "Ca și cum" a fost o voce a altor generații. "Colaj" poartă amprenta prezentului, care se înscrie în curgerea firească a trecutului. Dacă patronul spiritual al școlii ar sta de vorbă cu voi, urmașii lui, cu siguranță ar spune:

„Vă laud, urmași ai mei,
pentru țara pe care o aveți,
și eu nu am avut-o;
pentru limba pe care o vorbiți,
și eu nu am vorbit-o;
pentru alfabetul cu care scrieți,
și eu nu l-am scris;
pentru cărțile pe care le citiți,
și eu nu le-am citit;
pentru manuale din care învățați,
și eu nu le-am scris;
pentru traducerile pe care le faceți,
și eu nu le-am făcut;
pentru bibliotecile în care vă documentați,
și eu nu le-am trecut pragul;
pentru școlile în care învățați,
și eu nu le-am văzut;
pentru libertatea pe care-o aveți,
și eu nu am avut-o;
pentru pacea în care trăiți,
și eu nu am trăit-o....
Vă mulțumesc, urmași ai mei,
pentru statuia din care vă ascult glasurile în curtea școlii,
pentru tablourile din care vă privesc lecțiile din sala de clasă,
pentru numele școlii în care vă chem în fiecare zi,
pentru cărțile în care vă vorbesc peste timp,
pentru însuflețirea numelui meu în spiritul vostru șincaist!
Vă mulțumesc, urmași ai mei,
pentru că veți lăsa urmașilor voștri
noblețea spiritului, demnitatea faptelor,
iubirea pentru adevăr, frumusețea libertății,
înălțarea prin cunoaștere, dragostea-ntre frați,
pacea-ntre popoare, un pământ mai bun sub soare...

Revista "Colaj" este un spațiu deschis de exprimare pentru toți sincaiștii, elevi și profesori, în spiritul șincaist însuflețit de noblețe, libertate, demnitate, dorință de a cunoaște și de a crea.

Prof. Dorina Kudo

ISSN 2668-6945 ISSN-L 2668-6945